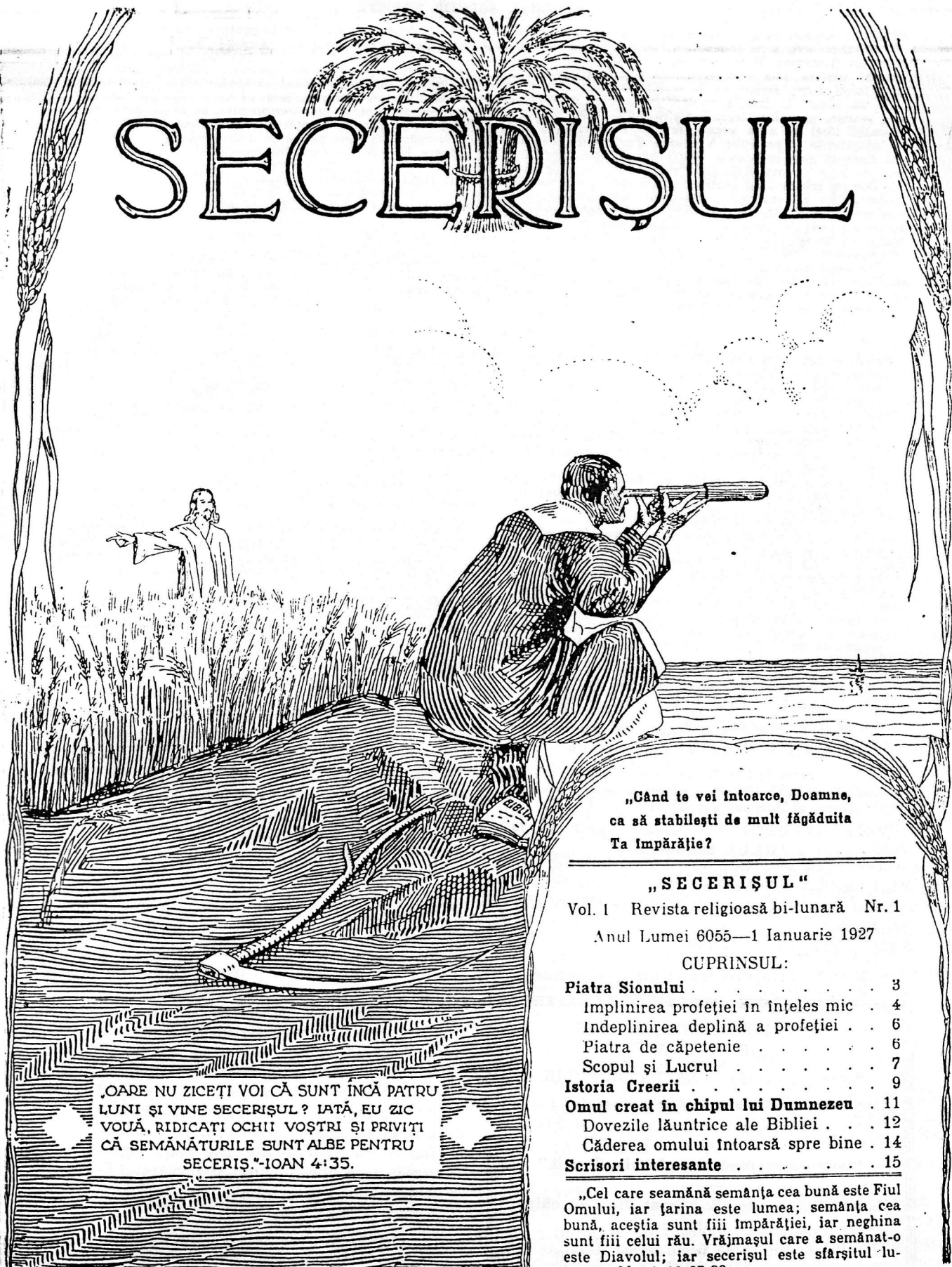

SE CER IȘUL

„Când te vei întoarce, Doamne,
ca să stabilești de mult făgăduita
Ta împărăție?

„SE CER IȘUL”

Vol. I Revista religioasă bi-lunară Nr. 1
Anul Lumei 6055—1 Ianuarie 1927

CUPRINSUL:

Piatra Sionului	3
Implinirea profeției în înțeles mic	4
Îndeplinirea deplină a profeției	6
Piatra de căpetenie	6
Scopul și Lucrul	7
Istoria Creerii	9
Omul creat în chipul lui Dumnezeu	11
Dovezile lăuntrice ale Bibliei	12
Căderea omului întoarsă spre bine	14
Scrisori interesante	15

„Cel care seamănă semanța cea bună este Fiul Omului, iar țarina este lumea; semanța cea bună, aceștia sunt fiii împărăției, iar neghina sunt fiii celui rău. Vrajmașul care a semănat-o este Diavolul; iar secerișul este sfârșitul lumii.”—Matei 13:37-39.

„Și după cum a fost în zilele lui Noe, astfel va fi și în zilele Fiului Omului: oamenii mâncău, beau, se însurau, se măriau până în ziua când intră Noe în corabie, și veni Potopul și pierdu pe toți. Asemenea după cum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădiau, clădiau, iar în ziua în care eși Lot din Sodoma plouă foc și pucioasă din cer, și pierdu pe oți. În acelaș chip va fi în ziua în care se descopere Fiul Omului.” „Deci privegheați, că nu știți în ziua în care vine Domnul vostru.”—Luca 17:26-30; Matei 24:42.

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

TITLUL acestei reviste reprezintă o învățătură a Scripturii de o deosebită importanță pentru creștini. Scripturile sunt **Cuvântul scris** a lui Dumnezeu. Profetii Vechiului Testament au scris profetiile, care sunt atribuite lor, sub îndrumarea Spiritului lui Dumnezeu, și nu din capul lor. „Pentru că niciodată prin voința de om nu fu adusă profetia, ci *mănați de spirit sfânt, oameni vorbiră dela Dumnezeu*”. (2 Petru 1:21) Tot Sf. Petru spune: „Și avem mai temeinic cuvântul profetic, la care bine faceți luând aminte ca la o lumină luminătoare într'un loc păcios [intunecos], până să lumineze ziua și luceafărul dimineții să răsară în inimile voastre”. (2 Petru 1:19) Sf. Pavel scrie Bisericii aceste cuvinte: „Pentru că toate care fură scrise mai înainte, spre învățătura noastră fură scrise, ca prin stăruința și prin mângăierea Scripturilor, să avem nădejdea noastră”. (Romani 15:4) El scria aceste cuvinte la începutul erei creștine, și se refera la învățăturile scrise înainte de aceasta, adică la învățăturile și profetiile Vechiului Testament. Studierea profetiilor este în zilele de azi de o însemnată rară pentru creștin, dar fiind că cele mai multe dintre ele se împlinesc în zilele noastre. De aceea, o parte însemnată din misiunea acestei reviste este de a se devota examinării și studierii acestor profetii.

Domnul nostru Isus Christos este Capul Bisericii Sale adevărate. El este temelie temeinică a Bisericii Sale, și Sf. Pavel spune: „Căci nimenea nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Isus Christos”. (1 Corinteni 3:11-15) Isus Christos este Solul Tatălui pentru alegerea și dezvoltarea Bisericii Sale. Numai Cuvântul și învățăturile Sale sunt regulatoare și autoritare, atât în materie de credință, cât și în materie de regulamente, praxă și învățături. Tot ce nu stă în acord cu Biblia, cu învățăturile Profetilor, cu ale lui Isus, și a Apostolilor Săi, nu face și nu poate face parte din religia și credința creștinului.

Din acest punct de vedere, această revistă nu este legată, supusă sau obligată, față de nici o dogmă, praxă, sau alt obicei, afară de cel stabilit de Isus și Apostolii Săi. Va trata chestiunile biblice cu nepărtinire, susținând numai la acele învățături creștine, care sunt susținute de Biblie, fiind această revistă anume hotărâtă cercetărilor și studiului biblic și încurajării creștine. Toți creștinii adevărați sunt invitați să o studieze, iar învățăturile ei să le probeze cu singura autoritate valabilă—Biblia.

GREZUL ACESTEI REVISTE

Biserica este „templul viului Dumnezeu”, în deoseb. opera măiestriei Sale, iar construirea acestui templu, a fost în curs dealungul veacului evanghelic—începând dela timpul când Isus Christos deveni Răscumpărătorul lumii și Piatra Unghiulară a templului Său. Acest templu, când va fi terminat, va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și om, și prin care binecuvântările dumnezeiești vor fi împărțite tuturor.—1 Corinteni 3:16, 17; Efeseni 2:20-22; Facere 28:14; Galateni 3:29.

Timpul de față este devotat chemării, alegerii și dezvoltării credincioșilor consacrați în jertfa ispașitoare a lui Isus Christos; iar când cea din urmă piatră a acestui templu glorios a lui Dumnezeu, va fi pregătită, marele maestru le va întruni pe toate într'un templu glorios, prin împărțirea lor la învierea dinții, și atunci templul va fi umplut de mărirea lui Dumnezeu și va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și oameni în tot cursul veacului Mileniar, al domniei lui Christos.—Apocalips 15:5-8; 21:3-5; 20:6.

Temelia speranței, atât pentru biserică cât și pentru lume, constă în faptul că „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru *fiecare*”, dându-se pe sine „un preț de răscumpărare pentru *toți*”, și va fi „lumina cea adevărată care va lumina pe orice om venit în lume”, lucru care se va întâmpla în cursul timpului de o mie de ani al domniei lui Christos.—Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Speranța bisericii este aceea de a fi asemenea Domnului ei, de a-l „vedea așa precum este”, de a deveni „părtașă firei dumnezeiești”, și de a deveni comonitoarea mării și împărăției lui.—1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Misiunea de față a bisericii este perfecționarea sfinților, pentru opera lor viitoare; dezvoltarea într'inșii a oricărui har dumnezeesc; de a fi martorii lui Dumnezeu pe pământ, și de a se pregăti să fie regii și preoții veacului viitor.—Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalips 1:6; 20:6.

Speranța lumii stă în binecuvântările cunoștinței și ocaziunii ce vor fi aduse tuturor de către împărăția Milenială a lui Christos, care împărăție va însemna restaurarea sau punerea în picioare a omeniei la toate binecuvântările de care s'a bucurat Adam la început, înainte de a păcătui, și care binecuvântări vor fi împărțite tuturor de către Răscumpărătorul lor și preamărita Sa biserică, în timp ce toți cei răi și îndărătnici vor fi pentru vecie *nimiciți*.—Fapte 3:19; 20:23; Isaia 30:5.

SECERISUL

REVISTA RELIGIOASĂ BI-LUNARĂ

apare la 1 și 15 ale fiecărei luni

Editat și Publicat de: CHINȚE EMANUEL

Adresa: „SECERISUL” Căsuța poștală No. 70
CLUJ, Transilvania

Abonamentul se plătește înainte, pe un an 300 lei
pe jumătate de an 150 lei
Un număr ————— 15 lei
Pentru America abonamentul e ——— \$ 3,00

Redactor responsabil: Chințe Emanuel

STUDII BIBLICE CU AJUTORUL „SECERISULUI.”

Tetxele de studiu. PEATRA SIONULUI.

Săptămâna 1-a, Ian. 2-8, dela paragraful 1—23

Săptămâna 2-a Ian. 10-15, dela paragraf. 24—39

Duminică, 9 Ianuarie: „Istoria Creerii.”

Duminică, Ianuarie 16: „Omul Creat în chipul
lui Dumnezeu.”

Studiul de peste Săptămână se poate ține în
oricare zi între datele arătate.

„SECERISUL”

Data fiind însemnătatea acestei reviste în cercetarea învățăturilor biblice, și mai ales a unor profetii de o însemnată deosebită pentru creștinul de azi, credem de cuviință s'o recomandăm tuturor cercetătorilor de Biblie ca un mijloc de studiu, fie că e unul, fie că sunt mai mulți organizați în clase biblice. În acest scop s'a făcut și o împărțeață a studierii învățăturilor pe care le conține. Acei cari vor urma și vor ține la aceste studii, vor găsi că ei își zidesc credința pe o temelie sigură, temelie cuvântului lui Dumnezeu, și vor fi mult îmbogățiți și încurajați în slujba lor către Dumnezeu și a Mântuitorului. Propunem subiectele aceste reviste, ca subiecte de studiu tuturor claselor de studiu asupra Bibliei, și-i rugăm ca toate acele clase care primesc această recomandare a noastră să ne informeze și pe noi despre aceasta, spre a le putea sta în ajutor oricând vor avea trebuință.

Cine nu are Biblia, sau dacă o are nu o studiază, nu știe nimic despre Dumnezeu. Cine nu citește „Secerisul”, nu mult știe despre Biblie. „Secerisul” conduce la Biblie, Biblia la Isus Christos, și Isus Christos la Dumnezeu. „Și aceasta este viața veșnică ca se te cunoască pe tine, singurul și adevăratul Dumnezeu și pe Isus Christos care l-ai trimesc.”—Ioan 17:3.

Toți ceterorii acestei reviste sunt frumos rugați ași regula abonamentul lor pe anul 1927. Prin regularea abonamentului noi nu înțelegem ca ei să ne trimeată numai decât banii care se pot trimite și mai târziu. Vrem ca până la 20 Ian. toți credincioșii se fie pe lista „Secerisului.” Împliniți voi, dar, această dorință a noastră.

SECEERISUL

VOL. I.

CLUJ, 1 IANUARIE 1927

NO. 1

PIATRA SIONULUI

„Pentru aceasta, așa zice Iehova, Domnul: iacă pun în Sion piatră, piatră cercată, prețioasă, piatră unghiulară, temelie puternică; cel ce crede să nu se teamă”.—Isaia 28:16.

PROFETIA de mai sus este una din profețiile care se referă la împărăția lui Dumnezeu. La timpul convenit, ea trebuie să-și aibă îndeplinirea. Mai toate profețiile cari să referă la Christos și împărăția sa, au adeseaori o împlinire dublă, adică întâia ei împlinire în înțeles mic, odată cu venirea întâia a Domnului, și o a doua împlinire, complectă, cu ocazia venirii sale a doua. Cercetarea profețiilor și perândarea faptelor întru împlinirea acestor profeții, ne îndreptătesc să ajungem la încheierea, că această regulă în privința tălmăcirii profețiilor, este sănătoasă și la loc. Profetia cu privire la așezarea „Pietrei în Sion”, cade sub această regulă. Aducem mai jos dovezile Scripturale pentru dovedirea și susținerea acestei încheieri.

Este bine știut, că profetia din Isaia 61:2 a avut o împlinire în parte la venirea întâia a Domnului; iar împlinirea ei complectă, are loc în decursul prezenței sale a doua în lume. În Psalmul 102:17 citim: „Căci Iehova a rezidit Sionul, în mărirea Sa arătată-s'a”. Rezidirea Sionului, profetită mai sus, nu a avut loc la prima venire a Domnului, căci atunci el nu s'a arătat „în mărirea sa”. Acel lucru se va întâmpla numai cu ocazia venirii sale a doua, după însăși cuvintele sale. (Matei 25:31) Tot asemenea, profetia cu privire la Ilie și lucrul său, nu s'a îndeplinit decât în parte, în Ioan Botezătorul și lucrarea sa, și împlinirea ei complectă se întâmplă în cursul prezenței a doua a Domnului. Pe măsură ce înaintăm întru dovedirea acestui argument, vor veni și alte dovezi scripturale.

SIONUL

³Era un Sion tipic și este un Sion adevărat. Dumnezeu a stabilit întâi Sionul tipic, care umbrea pe cel adevărat. Sion înseamnă, „organizațiunea lui Dumnezeu”. O cetate este simbolul unei organizațiuni. Cuvântul Ierusalim înseamnă „orașul sau cetatea păceri”, și reprezintă pe poporul lui Dumnezeu. În legătură cu acest oraș, sau cetate, era întrebuințat cuvântul Sion. El se numește „cetatea lui Dumnezeu”, și de aceea simbolizează organizațiunea lui Dumnezeu. (Psalm

87:1-3) Sionul mai este numit „cetatea lui David”. (1 Regi 8:1) David era cel mai de seamă om al cetății, fiind el regele. Cuvântul David înseamnă iubitul. David era un tip al lui Christos, iubitul Fiului al lui Dumnezeu, și cel mai de seamă în organizațiunea lui Dumnezeu.

⁴Când David a recapturat chivotul dela Obed-Edom, el l'a așezat în Tabernacol, pe muntele Sion. Incepând dela această dată, Sionul reprezenta partea oficială a cetății. (2 Samuel 6:10-17) Mai târziu, templul fu clădit pe muntele Moria. (2 Cronica 3:1) Chivotul fu apoi transferat în templu. (2 Cronica 5:2; 6:10,11) După aceea, numele de „Sion” s'a dat locului unde se găsea templul, pentru că acel loc devenise partea oficială a cetății Ierusalim, și astfel numele Sion era aplicat întregii cetăți.

⁵Cetatea Ierusalimului reprezintă pe tot poporul lui Dumnezeu care se găsește în stare de pace cu dânsul, pe când Sionul reprezintă în mod deosebit numai partea oficială a organizațiunii lui Dumnezeu. Ierusalimul era prima cetate a Israelitilor, iar israeliții erau poporul tipic al lui Dumnezeu. (Exod 19:5, 6) Sionul fu ales de Dumnezeu ca un loc de moștenire și locuință. (Psalm 132:13) Dumnezeu însuși a alungat Sionul tipic, sau națiunea israeliteană după trup, iar casa lor a lăsat-o pustie.

SIONUL CEL ADEVĂRAT

⁶Poporul israelitean, prin legea dată lor la muntele Sinai, deveni poporul lui Dumnezeu. Pavel spune: „Legea era o umbră a bunurilor viitoare”. (Evrei 10:1) Suntem așa dar îndreptățiți se credem că tipicul Sion reprezenta pe adevăratul Sion, al organizațiunii lui Dumnezeu, care va sta pentru vecie.

⁷Câte odată Ierusalimul și Sionul sunt întrebuințate să reprezinte același lucru. Vorbind la punct, Ierusalimul se referă la toți aceia cari sunt împăcați cu Dumnezeu, toți acei cari formează vre-o parte în organizațiunea sa, și cuprinde astfel atât pe turma cea mică cât și pe cea mare. În mod deosebit, Sionul reprezintă partea oficială a organizațiunii lui Dumnezeu, și se referă deci

la clasa stăpânitoare. Acel care se găsește încă de această parte de vâl, și sunt aprobați de către Domnul, după ce el s-a întors în templul său, sunt denumiți de către dânsul ca „rămășița” Sionului.

„Femea care dă naștere stăpânirii sau împărăției, care are să stăpânească popoarele, simbolizează iarăși tot pe Sion, organizațiunea lui Dumnezeu. Deasemenea, tot ea dă naștere și indivizilor care au să formeze această familie oficială. Stăpânirea sau împărăția este simbolizată prin copilul-bărbat, pe când membrii în parte sunt vâstarele sau copii Sionului. Membrii în parte ai Sionului, care se mai află pe pământ, după nașterea stăpânirii sau națiunii, sunt numiți împreună ca „cei rămași din sămânța ei”. (Apocalips 12:5, 17) „Mai înainte de-a suferi dureri de facere a făcut” copilul-bărbat, adică guvernământul, iar după aceea, sau „îndată, ce avu durere de facere, a și născut pe mii săi”.—Isaia 66:7, 8.

„Iar Ierusalimul de sus . . . este muma a noastră”. (Galateni 4:26) Organizațiunea lui Dumnezeu dă naștere tuturor acelor care sunt născuți pe treapta spirituală; pe când Sionul, simbolizat prin temele, se referă mai ales la nașterea familiei oficiale, cu Isus Christos ca și căpetenie sau Cap, iar urmașii sai ca membre alese ale corpului său.

„Scripturile dovedesc cu prisosință că Sionul este organizațiunea lui Dumnezeu prin care el împlinește planul și scopurile sale. El este cetatea marelui Rege. (Isaia 48:5) „Uns-am pe Regele meu, în Sion, muntele meu cel sfânt”. (Psalm 2:6) Profetul declară apoi că legea va ieși de la Sion, care va stăpâni popoarele. (Isaia 2:3) Profetul mai spune că „Dumnezeu este în mijlocul ei, nu se va clăti”; care înseamnă, că ea este a sa și el este siguranța ei. (Psalm 46:5) Sionul este scump în ochii lui Dumnezeu, și nu va fi uitat nici când. (Isaia 45:15) Sionul aduce veștile bune de bucurie ale împărăției. (Isaia 40:1, 9) „Mare este Iehova în Sion” spune profetul. (Psalm 99:2) Dumnezeu va întemeia Sionul în etern. (Psalm 48:9) „Iehova va mugi din Sion”, pentru a-și învedera și manifesta mânia sa împotriva organizațiunii diavolului. (Amos 1:2) Sionul este cetatea sau organizațiunea lui Dumnezeu. (Isaia 60:14) „Din Sion, desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește”, iar familia sa oficială va repeta în deapururi mărirea și frumusețea sa. (Psalm 50:2) Cu împlinirea timpului, Sionul va apare în frumusețea și mărirea sa și, spre mărirea și cinstea Celui Prea-Înalt, el va fi bucuria întregului pământ.—Psalm 48:3.

PIATRA

„Profetul declară că Piatra este așezată în Sion. Este important să ne asigurăm mai întâi despre însemnătatea sau definițiunea Pietrei. Definițiunea aceasta trebuie să fie în armonie și să fie

susținută de Scriptură. Toate Scripturile cari vorbesc despre această chestiune, se referă la același lucru; și astfel definițiunea următoare se dă acestor referări, care pare a fi susținută de aceste Scripturi, și anume: „Piatra este sau înseamnă REGELE UNS AL LUI DUMNEZEU”. Ea se referă la cel denumit și uns, să ducă la îndeplinire planul și scopurile lui Dumnezeu cu privire la om. Cuvântul Christos înseamnă „Cel Uns”, și astfel Isus Christos este Piatra.

„Adeseori Isus Christos este amintit în scripturi ca Rege. Membrii corpului său întruniți sub dânsul, devin o parte din Rege, și deci înțelesul de Rege se aplică unele ori Christosului întreg. (Psalm 21:1-13) Mai departe, Sf. Petru se referă la Christos ca fiind Piatra de căpetenie sau Piatra unghiulară, iar pe membrii corpului său îi descrie ca pietre vii zidiți sub dânsul. (1 Petru 2:3-7) El citează profeta lui Isaia și stăturește în mod hotărât că Isus Christos, Regele cel uns, este Piatra. Sf. Pavel confirmă această susținere a lui Petru în Romani 9:33 și în Efeseni 2:20-22. Declarațiunea Psalmistului încă susține și întărește încheierea că Christos, Regele cel uns, este Piatra.—Psalm 118:22; Iapete 4:11.

„Isus Christos mai poartă câte odată denumirea, și Scripturile se referă la dânsul, ca fiind însuși împărăția. (Luca 17:21) Necesarmente, prin împărăție se subînțelege atât puterea guvernătoare, familia regească, cât și locul unde domnește această putere. În stabilirea și întemeierea puterilor lumesti, Diavolul a încercat să imităze împărăția lui Dumnezeu, care împărăție va fi puterea ce va stăpâni lumea în dreptate. Profetul lui Dumnezeu însă arată că Dumnezeu zidește sau ridică din marele său plan o puternică Piatra care devine adevărata putere a lumii, și care este hotărâtă să stăpânească întreg pământul. Aceste Scripturi stabilesc în mod hotărât că Piatra aceasta este Regele Uns al lui Dumnezeu. Aceasta e Piatra care este așezată în Sion.

IMPLINIREA PROFETIEI ÎN ÎNTELES MIC

„Citim în Scriptură despre „Mielul înjunghiat dela întemeierea lumii”. (Apocalips 13:8) După înțelesul Scripturilor, „lume” înseamnă o organizațiune formată de om și pentru om, în formă de guvernământe și sub stăpânirea unui domnitor suprem. Temelia lumii rele este Satan, nevăzutul ei cărmuitor și Dumnezeu. (2 Corinteni 4:3, 4) Lumea aceasta cuprinde atât partea văzută cât și cea nevăzută, și anume: cerul și pământul. Temelia lumii noi, este dreptatea, pe care temelie este marea clădire pentru binecuvântarea omenirii, și care clădire este Isus Christos. Temelia lumii drepte, sub Christos, a fost așezată odată cu consacrarea lui Isus în Iordan. El fu ales și uns ca să fie dreptul ei Stăpânitor. Dela timpul acela, el era „Mielul înjunghiat”. Acest fapt stabilește timpul pentru așezarea prețioasei și drepte te-

melii a lumii noi, adică „a cerurilor noi și a pământului nou. în care locuiește dreptatea”.—2 Petru 3:13.

¹⁵Dar așezarea Pietrei în Sion nu este tot una cu așezarea temeliei lumii noi. Sionul este organizațiunea lui Dumnezeu pentru îndeplinirea planurilor și scopurilor sale, iar lumea cea nouă este organizată pentru binele omului. Noua lume va fi organizată din omenire într-o stăpânire sub supravegherea dreptului și supremului ei domnitor. Deoarece Isus, este cel ales să fie supremul domnitor al lumii noi, el este începutul acestei lumi a dreptății, și este astfel temelia acestei lumi noi, după cum Scriptura mai sus citată spune că el este „Mielul injunghiat dela întemeierea lumii”.

¹⁶Israel, care era Sionul tipic, fu alungat de Dumnezeu. Dreptul său de-a avea rege, i-s'a răpit, și tot la acel timp s'a făcut declarația că această stare va dăinui „până va veni acela a Căruia este dreptul”. La întâia venire a lui Isus, și prezentarea sa la Iordan, israeliții se mai bucurau încă de o anumită favoare a lui Dumnezeu. Ei nu erau încă cu totul alungați. Ioan Botezătorul le predica: „Pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor”. (Matei 3:2) După ispita sa în pustiu, Isus luă și el predica lui Ioan și începu să predice israeliților: „Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor”. (Matei 4:17) Jidovii vor trebui să aibă încă de acum ocaziunea să primească pe Mesia, ca pe Regele cel uns. La începutul predicii lui Isus, în felul de mai sus, Piatra nu era încă așezată în Sion, pentru două motive: 1) pentru că Israel, care era Sionul tipic, nu era încă complect înlăturat, iar adevăratul Sion nu era de fapt început; și 2) pentru că deși era uns ca Rege, Isus nu era încă **probat**. Să ținem aminte că profetul scrie, că la timpul așezării Pietrei de temelie a Sionului, care Sion este organizațiunea adevărată a lui Dumnezeu, Piatra așezată era „o Piatră **incercată**”.

¹⁷În cursul celor trei ani și jumătate de misiune a lui Isus, Satan s'a folosit de toate uneltele cu putință spre al nimici pe Unsul Rege al lui Dumnezeu. Isus a fost supus la tot felul de încercări, de probe și persecuții. El fu încercat și dovedit „prețios și temelie sigură”. Sosi apoi timpul ca Isus să se ofere lui Israel ca Regele lor. La timpul botezului său în Iordan, jidovii nu știau că Isus este Regele cel Uns, și de-aceea nu-l puteau primi, ca atare. Dar în decursul celor trei ani și jumătate ce au urmat, Dumnezeu a cauzat să li-se aducă la cunoștință, dar mai ales cărturarilor, fariseilor și stăpânitorilor lor, dovezi cari dovedeau cu prisosință și clar, că Isus este Mesia cel Uns, și nu era nici o scuză pentru a se îndoi de dânsul, ca atare. Până și ei însăși au recunoscut că el este cel prezis de profeti. Isus le-a spus atât de clar, și în termeni atât de convingători, încât, nu mai puteau avea nici o îndoială în privința aceasta.

¹⁸Sosi timpul convenit pentru așezarea Pietrei în Sion, care înseamnă oferirea lui Isus lui Israel ca Regele lor. Pentru a împlini profeția, după cum era prezis. Isus a intrat călare în Ierusalim și s'a prezentat ca Rege. (Matei 21:1-10) Cărturarii, fariseii, stăpânitorii, cu un cuvânt partea oficială a tipicului Sion, l'au respins pe Isus ca Rege și n'au voit să știe de dânsul. Tot în aceeași zi, Isus a mers în templu și a alungat pe schimbătorii de bani, spunându-le: „Scrie este: casa mea casă de rugăciune se va chema, iar voi o faceți peșteră de tâlhari”. (Matei 21:13) În ziua următoare, Isus a pronunțat blestemul asupra Smochinului, care în simbol, era pronunțarea blestemului asupra tipicului Sion, ca să nu mai aducă nici un fruct. Apoi dânsul a intrat în templu și a spus mai marilor preoților, cărturarilor și fariseilor, conducătorilor lui Israel, că dânsii au respins vestea și propovăduirea lui Ioan Botezătorul și prin aceasta au respins împărăția, și deci desfrânatelile vor intra mai de vreme în împărăție decât dânsii. În firul acestei vorbiri a sale, el citează profeția cu privire la Piatră. (Psalm 118:22) Și îndreptându-se către dânsii, le-a zis: „De aceea zic vouă, că se va lua dela voi împărăția lui Dumnezeu și se va da neamului care aduce roadele ei”.—Matei 21:43.

¹⁹Intorcându-se apoi către mulțime, Isus le-a spus despre fătarnicia conducătorilor lor. El și-a încheiat vorbirea sa către mulțime cu aceste cuvinte: „Iar cine se va fi înălțat pe sine, va fi umilit, și cine se va fi umilit pe sine, va fi înălțat”. (Mat. 23:12) După aceea s'a întors către cărturari, farisei și conducători, și le-a administrat cea mai derâzătoare dojenire ce s'a dat cândva împotriva unui om. Încheindu-și vorbirea sa de dojenire, el a zis: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeti și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun ne copii tăi, după cum adună paserea puii săi sub aripi, dar n'ați voit. Iată, vi-se lasă casa voastră pustie”.—Matei 23:37, 38.

²⁰Este astfel învederat că la timpul acesta Isus se prezenta pe sine ca Regele lui Israel, și tot atunci el fu respins. Ca urmare a favorului lui Dumnezeu fu retrasă israeliților, care însemna sfârșitul tipicului Sion și totodată împlinirea în înțeles mic a profeției, despre așezarea Pietrei de temelie în Sion, a Pietrei încercate, prețioase și a temeliei puternice. Toți acei care vor să facă parte din adevăratul Sion, trebuie să fie clădiți asupra acestei temelii puternice și prețioase, conformându-se liniilor Pietrei dela vârf, unghiulară.

²¹Alegerea Pietrei, ungerea și așezarea temeliei lumii noi, adică a noilor ceruri și a noului pământ, a avut loc la timpul botezului lui Isus în Iordan. Așezarea în înțeles mic a Pietrei în Sion, Piatra prețioasă și încercată, avu loc trei ani și jumătate mai târziu, când Isus s'a prezentat pe sine lui Israel ca Regele lor. Avein astfel **dovadă**

hotărîtoare că Regele uns al lui Dumnezeu este **Piatra**, iar așezarea Pietrei înseamnă prezentarea Regelui aceloră, asupra cărora el avea să stăpânească.

ALTE PIETRE

²²La Rusalii s'a început pregătirea altor pietre ale templului lui Dumnezeu. La Rusalii se întâmplă că ucenicii fură concepuți și unși de spiritul sfânt, ca pietre vii pentru templul lui Dumnezeu. Timp de trei ani și jumătate, care au urmat, favoarea aceasta s'a acordat în parte numai evreilor, iar toți ceilalți au fost excluși, chiar și dacă națiunea lui Israel, ca atare, era alungată din favoarea lui Dumnezeu. Apoi se deschise calea pentru păgâni, cari erau să fie aleși și pregătiți pentru a se potrivi ca pietre vii pe temelia cea sigură—Piatra unghiulară. Această alegere a bisericii a fost în lucrare de atunci și până acum, și scriind sfinților, cu privire la aceasta, apostolul spune: „Dacă ați gustat că bun este Domnul, către care apropiindu-vă, către Piatra cea vie, neluată în adevăr în seamă de oameni, dar la Dumnezeu aleasă, prețioasă; și voi fiind că sunteți pietre vii, clădiți sunteți casă spirituală spre preoție sfântă, ca să aduceți jertfe bine primite lui Dumnezeu prin Isus Christos”.—1 Petru 2:3-5.

²³Dela Rusalii și până la a doua venire a Domnului, alte pietre vii au fost alese și pregătite pentru templu, așteptând timpul lui Dumnezeu când ele să fie adunate și așezate în templul glorios. Dela începutul timpului de seceriș și până Domnul a venit în templul său, este ziua pregătirii. (Malahi 3:1) În cursul acestui period, adecă al Sece-rișului, și-a avut îndeplinirea următoarea profeție: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei, cei care au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu”.—Psalm 50:5.

INDEPLINIREA DEPLINĂ A PROFETIEI

²⁴Urmând regulei statorite până aci, cu privire la împlinirea dublă a unei profeții, adecă împlinirea în înțeles mic, la prima venire a Domnului, și împlinirea ei deplină, în cursul prezenței sale a doua, ne putem aștepta la dovezi hotărîtoare și cu privire la o împlinire completă a profeției lui Isaia. Ținând la o altă regulă bine hotărîită, aceea că profeția nu poate fi înțeleasă decât după împlinirea ei, și dacă această profeție s'a împlinit, sau e în curs de împlinire, atunci ne putem aștepta să aflăm dovezi în această privință.

²⁵Când Isus s'a înălțat la cer, Tatăl i-a zis: „Sezi tu de-adreapta mea, până voi pune pe neamicii tăi așternut picioarelor tale”. (Psalm 110:1) Incepând de atunci, Domnul trebuia să aștepte timpul convenit al Tatălui pentru ca dânsul să facă vre-o mișcare. (Evrei 10:13) Timpul de așteptare al Domnului trebuia să continue până la sfârșitul „timpurilor păgâne”. Intre timp însă, era în curs alegerea bisericii, alegerea celorlalte pietre vii pentru templu, și pregătirea lor pentru timpul po-

trivit. Timpul păgânilor s'a sfârșit în 1914. Sosise acum timpul pentru ca Unsul lui Dumnezeu să ia puterea sa cea mare și să înceapă acțiunea. În calitate sa de Preotul Celui Prea-Inalt, tipificat de Melchisedec, el a și început opera convenită a acestui timp. Atunci a început împlinirea profeției, după cum se spune: „Toiagul [autoritatea pentru acțiune] puterii tale îl va trimite Iehova din Sion; să domnești în milocul [prezența] neamicilor tăi... Tu ești preot în etern după chipul lui Melchisedec”. (Psalm 110:2, 4) Acestei mișcări a celui Uns, i-a urmat marea luptă în cer între Puternicul lui Iehova și Diavolul, care luptă s'a terminat în biruință complecă pentru preotul celui Prea-Inalt.—Apocalips 12:7-9.

²⁶La prima sa venire, și dela timpul consacrării sale până la moarte, Domnul a fost în continuu urmărit și împresurat de către Diavol. Dar el s'a împotrivit cu toată hotărîrea Diavolului. El a suportat tot felul de încercări și ispite și persecuții, eșind din fiecare învingător, astfel că atunci când el s'a prezentat lui Israel ca Regele lor, el era în adevăr o „Piatră încercată”. În 1914, el din nou intră în acțiune. Din nou el îl angajează pe Diavol la bătaie, și din nou el iese învingător asupra Diavolului, asvârlindu-l jos din cer. Din nou el a fost „încercat”, și din nou el a câștigat o biruință.

²⁷Acestui fapt i-a urmat împlinirea deplină a profeției. El a fost apoi așezat în Sion, ca Piatră încercată, ca Regele uns al lui Dumnezeu. În 1914 el și-a început activitatea sa ca Preotul celui Prea-Inalt, și totodată ca Regele lui Dumnezeu; iar trei ani și jumătate mai târziu, adecă în 1918, el a venit în templul său, despre care am arătat în numerile dinainte. Tuturor aceloră care au mărturisit că sunt israeliți după spirit, adecă creștini devotați Domnului, acestora el li s'a prezentat ca Rege, care fapt constituie așezarea Pietrei în Sion, în înțelesul împlinirii depline a profeției. Acest timp, adecă 1918, înseamnă împlinirea profeției, care spune: „Uns-am, pe Regele meu în Sion, muntele meu cel sfânt”. Acesta era timpul când Dumnezeu a zis: „Tu ești fiul meu, astăzi te-am născut”. De aceea se poate spune cu încredere, că împlinirea în înțeles deplin a profeției lui Isaia, cu privire la așezarea Pietrei în Sion, s'a întâmplat în 1918, după cum faptele istorisite arată.

PIATRA DE CĂPETENIE

²⁸Citând profeția lui Isaia, apostolul întrebunțează aceste cuvinte: „Pentru că se cuprinde în Scriptură: iată eu pun în Sion Piatră unghiulară aleasă, prețioasă, cine crede într'insa nu va fi rușinat”. (1 Petru 2:6) Domnul nostru Isus Christos, Regele uns al lui Dumnezeu, este atât Peatra de temelie cât și Piatra unghiulară a Sionului. Piatra de temelie a unei clădiri este așezată în pământ și nu este pusă privirei oricui. Pe măsură ce clădirea

înaintează, sosește momentul când Piatră unghiulară sau Piatra principală se azează în clădire. Ea dă forma și directiva clădirii, și acestei pietre toate celelalte pietre din clădire trebuie să i-se conformeze în linie dreaptă. Aceasta ilustrează împlinirea profetiei în înțeles mic și în înțeles deplin. Așezarea Pietrei de temelie avu loc la timpul când Isus s'a prezentat jidovilor ca Rege. Așezarea Pietrei unghiulare, a avut loc în 1918, când Isus Christos a intrat în templul său. și s'a prezentat ca Regele uns al lui Dumnezeu. Atunci s'a lăsat sfoara de măsurare, și tot creștinul care corespunde măsurilor templului. trebuie să se conformeze Pietrei unghiulare.

SCOPUL

²⁹Care putea fi scopul așezării Pietrei, în înțelesul ei deplin? Această întrebare mai că s'ar putea răspunde printr'un singur cuvânt:—„**judecarea**”. În legătură cu așezarea acestei Pietre, profetul spune: „Și voi pune judecata în linie; și dreptatea în cumpănă: și grindina va mătura locul de scăpare al minciunii, și apele vor inunda locul de ascundere”. (Isaia 28:17) Nici o judecată n'a urmat asupra celor concepuți de spiritul lui Dumnezeu, la timpul așezării Pietrei în înțeles mic, pentru motivul că la acel timp nu exista nici un conceput de spirit care să fie judecat. Numai la Rusalii s'a întâmplat prima concepere a Spiritului sfânt. Aceasta este o altă dovadă că așezarea Pietrei, în înțeles deplin, trebuia să aibă loc în cursul prezenței a doua a Domnului nostru.

³⁰Venirea Domnului în templul său este cu scopul de-a face „judecată”. (Psalm 11:5, 6) Apostolul spune că judecata trebuie să se înceapă dela casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) Parabolele minelor și talanților susțin și întăresc această concluziune. Acesta este timpul când Domnul vine să se răfuiească cu servii săi. (Matei 25:14-30) Piatra este așezată înaintea lor, și atunci judecata se începe. Când Piatra este așezată, se lasă sfoara de măsurare, și toate pietrele vii trebuie să fie în linie dreaptă. Faptele în legătură cu împlinirea profetiei arată că la 1918 și după aceasta, a venit asupra poporului lui Dumnezeu o mare probă și încercare, iar cauza acestora este pentru că Domnul a venit în templul său și judecata s'a început. Judecata sa se întinde și asupra creștinilor nominali, sau asupra aceloră care mărturisesc a fi creștini, din orice denotațiune. În scurtă vreme după asta, creștinătatea nominală l-a respins în mod hotărît și complect pe Isus Christos, ca și Rege, și au luat în loc, organizațiunea Diavolului, care este Liga Națiunilor, și pe care au primit-o drept împărăția lui Dumnezeu, și socotind-o ca atare. Toate sistemele creștinătății au respins pe Regele uns al lui Dumnezeu, Piatra prețioasă și temelie puternică.

LUCRUL

³¹Profetul spune: „Și grindina [adevăruri tari, făcute clar] va mătura locul de scăpare al minciunii, și apele [adevărului] vor inunda [scoate la iveală] locurile de ascundere”. (Isaia 28:17) Când Domnul e venit în templul său, el i-a aprobat pe acei care i-a găsit credincioși, și i-a invitat să intre în bucuria sa. Acestui fapt i-au urmat fulgere de lumină din templu. (Apocalips 11:19). Clasa templului a început a avea o vedere mai clară a scopurilor lui Dumnezeu. Această clasă și-a dat seama că adevăratul loc de ascundere al acestor mari minciuni, este în fapt și în adevăr organizațiunea ticăloasă a Diavolului. Ca urmare a acestui fapt, ei au început o campanie puternică împotriva Diavolului și a organizațiunii sale, împotriva tuturor aceloră cari se pun de partea Diavolului și doresc să țină ne oameni în întuneric și sclăvie.

³²Cu aceste adevăruri limpezi și puternice, pe care până și cei neconsacrați le pot înțelege, clasa templului mătură acum locul de ascundere al minciunelor prin care Diavolul și organizația sa împreună cu toate agențiile acestora au orbit pe oameni. Acesta este unul din principalele lucruri în care este angajată clasa templului dela 1922 încoace. Nu vom spune dar că Domnul a permis clasei templului să vadă acum felul cum el s'a folosit de dâșii pentru cauza s'a cea mare? Și nu este aceasta un motiv de mare încurajare? Văzând aceasta, și intrând în bucuria Domnului, clasa templului poate să continue să arunce grindina care va descoperi toate locurile de ascundere ale fățarnicilor și minciunilor lor și care să-i facă pe oameni în stare să vadă că eliberarea trebuie să vină și va veni prin împărăția lui Dumnezeu și prin Regele cel Uns al său.

³³După cum am arătat până aci, temeliea noiei lumi în mic a fost așezată cu ocazia consacării și botezului lui Isus în Iordan. Trei ani și jumătate mai târziu s'a întâmplat așezarea în miniatură a Pietrei în Sion. În 1914 timpurile păgâne s'au sfârșit, și Domnul nostru Isus a început să-și exercite puterea ca Stăpânul cel drept al pământului. Atunci s'a întâmplat așezarea în înțeles deplin a temeliei lumii noi, care constă din noiele ceruri și noul pământ. Trei ani și jumătate mai târziu, se așeză în sens deplin temeliea sau Piatra unghiulară a Sionului. Actualmente Domnul procedează cu lucrarea stabilirii lumii. De asemenea el procedează cu lucrarea sa de-a complecta Sionul, întrunind laolaltă pietrele vii ale clasei templului și potrivindu-le pentru clădirea complectă a lui Dumnezeu. Aceștia trebuie să îndeplinească o lucrare în numele și pentru Domnul.

³⁴Acestei clase, constând din Isus ca Cap și membrii corpului său, Dumnezeu le-a încredințat solia împăcării. (2 Corinteni 5:18, 19) Aceasta este clasa templului, și n'are nimic în comun cu orga-

nizațiunea Diavolului. Ea nici nu poate simpatiza, nici nu poate crede bine despre ea, nu o poate suporta și trebuie să fie împotriva ei. „Și care este invoirea între Christos față de Beliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce unire are templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem templul viului Dumnezeu, după cum a zis Dumnezeu că voi locui între dâșii și voi umbra între dâșii, și voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul meu. De aceea ești din mijlocul lor și fiți deosebiți, zice Domnul, și de necurat nu vă atingeți, și eu [numai așa] vă voiu primi la mine”. —2 Corinteni 6:15-17.

³⁵Acum Domnul a permis clasei templului să vadă organizațiunea Diavolului în toată uriciunea ei. De orice lucru se apucă organizațiunea aceasta, acel lucru este necurat. Oricine supoartă organizațiunea Diavolului, este necurat. Clasa Turmei Mari, cuprinsă în prinsorile denominaționale, va avea și ea să se curețe (Apocalips 7:14) Clasa templului nu poate avea nici o simpatie pentru organizațiunea vrăjmașului: ei trebuie să stea cu totul de-o parte. Dar n'are clasa templului nimic de făcut în legătură cu acei care stau în robia organizațiunei diavolului? Cu toată siguranța că da! Acelora care se găsesec în aceste sisteme, trebuie să li-se ducă vestea împărăției. Ei trebuie invitați afară din această prinsoare, și să se înfățișeze înaintea Noului Rege uns a lui Dumnezeu. Isaia 49:9; 42:7.

³⁶Dumnezeu a așezat pe Regele Uns pe tronul său în Sion, iar regilor pământului trebuie să li-se spună acest mare adevăr. (Psalm 2:6. 10) Popoarelor și națiunilor pământului trebuie să li-se spună despre împărăție. (Isaia 49:23. 25) Se apropie timpul când Dumnezeu vrea să-și facă sie-și nume pe pământ, și el va zdrobi tot ce-i va esi în cale. (Daniel 2:44) Aceasta va fi expresia mâniei sale împotriva lui Satan și a organizațiunei sale. O mărturie trebuie dată despre aceasta, clar și hotărât. Darea acestei mărturii este incredintată clasei templului. Membrii acestui templu sunt martorii lui Dumnezeu pe pământ. Ei sunt veghetorii pe zidurile Sionului, care vor continua să proclame vestea împărăției lui Dumnezeu până la sfârșit, și astfel vor fi martorii săi. După venirea Domnului în templul său, se dă porunca despre predicarea evangheliei sau vestilor de bucurie mare, care să constituie o mărturie întregii lumi. Înainte de a veni sfârșitul complet al organizațiunei diavolului pe pământ.—Matei 24:14. 21, 22.

³⁷O, dacă credincioșii consacrați ar putea să vadă aceste mari adevăruri, adică: Piatra a fost așezată complet în Sion; că Domnul a venit în templul său, că acei care sunt aprobați de dânsul sunt sub haina dreptății sale și au intrat în bucuria sa, pe care bucurie ei trebuie acum să și-o exprime. Desigur, nici unul dintre credincioși nu poate obiecta sau afla scuză de a nu servi Dom-

nului. Cum ne putem noi altfel exprima bucuria noastră Domnului de cât prin spunând altora bunăntatea și binecuvântările pe care le va aduce împărăția sa? Dacă cineva în adevăr are bucuria Domnului, și se află astfel în templu, el va trebui să vorbească despre mărirea lui Dumnezeu; și aceasta el o va face prin aceea că va vesti vestea împărăției sale. Profetul lui Dumnezeu, văzând pe clasa templului la lucru, zice: „Și în templul său totul zice: MĂRIRE”—Psalm 29:9.

³⁸Acei care se scandalizează de Domnul și lucrul său, dacă ei nu se recâștigă din această scandalizare, cu siguranță se vor poticni și vor cădea. O trăsătură importantă în legătură cu Piatra este aceea, că profetul declară că ea devine o piatră de poticnire pentru amândouă casele lui Israel. Într'un număr trecut am examinat profetia cu privire la „Piatra Poticnirei” și relația ei cu aceia care se află în adevărul prezent.

INTREBĂRI BEREANE

Se întâmplă ca profetiile să aibă câte odată două împliniri sau o împlinire dublă? Citează cazuri când aceasta s'a întâmplat. § 1, 2.

Ce este Sionul, și în ce chip este el desemnat în mai multe feluri în Scripturi? Ce reprezintă Ierusalimul? § 3-7.

Ce este reprezentat prin femeie, prin copilul hărbat, și copii, din Isaia 66:7. 8? Citează mai multe făcătoare și declarații cu privire la Sion și explică însemnătatea lor. § 8-10.

Ce este Peatra care este așezată în Sion? Și pentru ce este câte odată numit Isus ca Împărăție? § 11-13.

Ce se înțelege prin „Jumea” din Apocalipsul 13:8? Este așezarea femeiei noului pământ tot aceeași cu așezarea Petrei în Sion? § 14, 15.

A fost așezată Peatra în Sion la începutul misiunii lui Isus? Și dacă nu, pentru ce nu? Cum devine el „Peatra încercată” §16, 17.

Când și cum a fost așezată Peatra în Sion? Când a fost așezată femeia Noului pământ? § 18-21.

Când va fi templul complet, și din ce material este zidit? § 22, 23.

Care sunt cele două rezuli ale profetiilor de care trebuie să ținem seamă? Explică Psalmul 110:1. 2. 4. § 24, 25.

A fost Domnul Isus „încercat” ca Peatră unghiulară de două ori? Când a fost așezată această Peatră în înțeles deplin? § 26, 27, 33.

Cum este ca o Peatră de temelie și totodată Peatră unghiulară? Pentru ce se referă Sf. Petru numai la înțelesul din urmă al Petrei? § 28.

Care este scopul așezării Petrei la acest timp? A venit vre-o judecată asupra bisericii cu așezarea în miniatură a Petrei, care a avut loc la întâia venire? § 29, 30.

Ce lucru special s'a început îndată după 1918? Explică Isaia 23:17. §31,32.

Cum privește clasa templului organizațiunea lui Satan, și care este atitudinea lor față de acei care sunt ținuți în robia acestei organizațiuni? § 34-36.

Cari adevăruri însemnate trebuie să ne deie nouă mare bucurie la acest timp? Cum poate fi învederată această bucurie a noastră? În ce chip devine Peatra o Peatră de poticnire unora? § 37, 38.

ISTORIA CREERII

LECȚIUNEA PENTRU 9 IANUARIE

—FACERE 1:1 PÂNĂ LA 26—81—

„La început creă Dumnezeu cerul și pământul.”—Facere 1:1.

VOM începe seria acestor lecțiuni dela începutul Vechiului Testament și dela primele începuturi ale istoriei omenești. Mărturisim dela început, că nu suntem dintre aceia care să aștepte motive și scuze pentru a nu primi întâile capitole ale Facerii, ca și când acestea n'ar fi o dare de seamă adevărată a faptelor, ci numai povești din vechime, care să nu aibă mai multă valoare decât povestile mitologice ale grecilor, și poate și de mai puțină însemnătate decât a Babilonului!

²Pentru noi capitolele deschizătoare ale Bibliei, și toate cele cari le urmează, sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și primite ca atare, de către toți scriitorii de mai târziu ai Bibliei; și mai ales pentru că toate învățăturile lui isus, care este Capul bisericii, se bazează asupra acestor capitole dela început ale Facerii. Până și acelora care nu văd armonia dumnezească a Scripturilor, încă le pare ca o nebunie ca ei să respingă singura dare de seamă clară și înțeleaptă a începuturilor istoriei omenești, pe care rassa o posedă.

³Dacă istoria Facerii nu este primită, așa cum este, atunci ne pierdem în vârtoarea mitologiei sau închipuirilor Răsăritului; sau, ceace și mai rău, în închipuirile deșerte ale învățătorilor moderni. Toți conducătorii recunoscuți ai gândirii lumii, sunt de acord că știința și dogmele bisericii se deosebesc în mare măsură: în aceasta noi suntem de acord; dar cu condițiunea că, știința adevărată și Biblia nu sunt în nepotrivire, și nici nu pot fi. Dar oamenii de știință spe-
⁴lează, și adeseori își dau „ne față nebunia și prostia un. teologia creștinătății nominale dogmatizează, adesea spune lucruri cu totul imposibile despre Dumnezeu și despre planul său, și învață lucruri care sunt absolut potrivnice Bibliei. Când oameni de știință vor părăsi închipuirile lor nedovedite, și vor înceta de a socoti speculațiunile lor ca fapte, iar Biblia va fi interpretată așa cum o cere dânsa, atunci între știință și Biblie nu poate fi nici o deosebire.

⁵Biblia nu încearcă să deie explicații despre Creator și astfel se mulțumească cu curiozitatea minții omenești; ci începe istorisirea ei prin declarând ceea ce Dumnezeu a făcut când s'a pus să pregătească pământul pentru familia omenească. De aceea, vorbind despre începutul lucrurilor, ea spune numai că atunci când Dumnezeu a început pregătirea pământului, el era fără formă și gol, era fără nici o rânduială și fără viață. Istoria Creerii se ocupă cu aceasta materie neformată de gaze, arătând ordinea în care acestea au fost regulate, până la ivirea omului, care era coroana creațiunii Creatorului.

⁶Era plăcerea Creatorului ca până la acest timp materia neformată și plastică a pământului, formată din gaze, să ia orice formă va vrea; iar masa acesteia materii ingenioase era acoperită cu ape fierbinți în timp ce vapori groși acopereau totul cu întuneric. (Iov 38:4, 9) De bună seamă a trecut o bună bucată de vreme între cuvintele versetului al doilea și declarația că „Spiritul lui Dumnezeu se purta deasupra apelor.” Nu ni se spune care a fost rezultatul direct al acesteia, dar după graiul unei forme al Bibliei, putem ști că nu era decât puterea lui Dumnezeu în forma de ai îndeplini voința sa.

⁷Nu este motiv de a spune aci, după cum fac unii teologi, că această putere înseamnă un alt Dumnezeu,

care, după dânsii, este a treia persoană din trei-mea dumnezeirii, și care să fi avut vre-o parte în lucrarea Creațiunii. Este învederat tuturor că aci începuse un lucru de pregătire, și Dumnezeu zise: „Să fie lumină, și se făcu lumină.” (Facere 1:3) Fără îndoială că norii mai groși de vapori au început să se întărească și să cadă, lăsând astfel să pătrundă asupra pământului câte puțină lumină din afară. Întunericul și lumina fură deosebite, și o perioadă mărginită de întuneric, era urmată de o perioadă mărginită de lumină; iar întunericul fu numit Noapte, și lumina Zi. Astfel trecură „seara și dimineața celei dintâi zi.”

⁸În graiul de toate zilele, cuvântul „zi” înseamnă un timp de 24 de ore; dar cuvântul zi mai înseamnă și o perioadă de timp nehotărîtă care câteodată constă din mai mulți ani. Nu este motiv să spunem aci că zilele despre care vorbește Facerea ar fi zile în care pământul să-și facă învârteala lui odată, care o face în 24 de ore.

⁹În Volumul 6, din Studiile în Scriptură, în capitolul prim, se aduc dovezi și se propune ideea că „zilele” săptămânei de creere au fost fiecare de câte 7000 de ani lungă. Oamenii de știință care cred într'o perioadă mai mare decât 49 mii de ani a săptămânei de creere, pentru întâmplările fizice în decursul acestui period, nu țin socoteală de faptul că în această săptămână, forțe speciale erau la lucru, pentru îndeplinirea lor, care erau conduse de Creatorul divin.

¹⁰Am putea spune totuși, că unele din vârstele lungi pentru care oamenii de știință argumentează, pot să aparțină perioadei înainte de ce Dumnezeu a început lucrul de pregătire al pământului pentru om. Nu putem însă admite că formarea stâncilor cari conțin rămășițe de viață ar aparține perioadelor nehotărîte și haos. Oamenii de știință care, în formarea teoriilor lor, nu iau în considerare Biblia, și nu pun nici o socoteală pe lucrarea Creatorului ca fapte care trebuie luate în considerare, nu mai corespund numelui lor. Preoții care urmează în urmele acestora, în nerespectul lor pentru Creator, sunt mai vinovați ca acestia.

¹¹Pe măsură ce lumea s'a învechit și oamenii au devenit mai învățați și, după cum cred ei, posed mai multă abilitate, sunt cu atât mai aplicați spre a pune de o latură orice gând că doar Dumnezeu ar fi avut vre-un amestec în lucrarea Creațiunii. Este ciudat că învățăturile zilei de azi, și mai ales învățăturile școlilor superioare ale țărilor creștine, tind să distrugă cu orice preț credința în Dumnezeu și în Biblie ca o descoperire a sa. Rare ori se întâmplă când un tânăr care trece prin școlile superioare mai are vre-o credință în Dumnezeu la sfârșitul lor.

¹²Încercarea de a combate pe necredincioși, fie că sunt din clasa ateștilor sau a criticilor destructivi, n'are să-l privească pe credincios. Biblia nu se ocupă și nu-i pasă de împotriviri și împotriviți, și numai în mod batjocoritor spune atât despre dânsii: „Nebunul zice în inima sa: nu este Dumnezeu.” (Psalm 53:2) În adevăr inima se poate socoti ca locul adevărat al necredinței, fie cu privire la ateist, care se îndoiește despre existența lui Dumnezeu, fie cu privire la criticul destructiv, care se îndoiește despre Biblie ca descoperirea sa. Pavel spune că aceștia sunt „dați la o gândire netrebnică” fiindcă „n'au judecat

de bun ca să-l aibă pe Dumnezeu în deplină cunoștință”, adică să-l țină pe Dumnezeu în mintea lor. (Romani 1:28) Petru încă vorbește de o clasă asemenea acesteia, însă mai vinovată, spunând că oamenii aceștia „înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei.”—1 Petru 3:5. trad. Cornil.

¹²În câteva cuvinte, pe care numai o minte condusă de spiritul lui Dumnezeu le putea aranja în felul cum sunt aranjate, istorisirea pregătirii pământului este continuată. Apele fură adunate la un loc, și ca rezultat pământul apăru. Se înțelege, aceasta se datoră incovoierii coajei pământului. Apoi pământul începu să producă iarbă, plante și pomi fructiferi, potrivit cu voința și ordinul Creatorului. Mai mulți din vaporii mineralizați să condensaseră pe la acest timp și au căzut, iar în ziua a patra, soarele apăru în mod destul de clar și a putut să străbată în oarecare măsură prin bolta vapoasă de nori și să-și îndrepte razele ei binecuvântătoare asupra pământului, în timp ce luna și stelele făceau același lucru în cursul nopții. Ca rezultat avem ziua și noaptea și anotimpurile anului.

¹³În ziua a cincea s'a început viața în ape, care a adus viață în miliarde de feluri și le umplu cu prisosință. După aceea au apărut păsările sburătoare în firmamentul deschis. Se spune apoi despre creerea chiților mari. Este interesant de spus aci, că evoluționiștii—sau cei care spun că din pește se face bou—n'au găsit nici o urmă pentru chiți; nu se cunoaște nici un fel de proces evoluționar care să-i fi produs, și nici nu se va afla vre-odată. Se poate că pentru formele mai joase ale vieții animale, Dumnezeu a întrebuițat procesul dezvoltării naturale; dar este o presupunere ingrată a spune că orice viață și inteligență de pe fața pământului s'a produs dintr'o singură mișcare de viață, numită protoplasmă, și care protoplasmă să se fi produs la întâmplare din nimic.

¹⁴După ce pământul a produs tot felul de creaturi, Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră, care să stăpânească pește peștii mării, și peste păsările cerului, și peste patrupeze, și peste tot pământul, și peste toate tirătoarele care se târăsc pe pământ.” (Facere 1:26) Este evident de aici, că Dumnezeu vorbea conlucrătorului său, preamăritului Logos, despre care Ioan și Pavel spun că era solul lui Dumnezeu întru creerea tuturor celor văzute și nevăzute. (Ioan 1:3; 1 Corinteni 8:6) Omul, care era cununa creației pământene a lui Dumnezeu, fu astfel adus în existență și fu în stare să intre îndată în convorbire cu Creatorul său. Dumnezeu a stat cu dânsul de vorbă, binecuvântându-l și dându-i instrucțiuni cu privire la misiunea sa pe pământ.

¹⁵Astfel în cursul celor șase „zile” [sau perioade geologice] de creere, diferite straturi de pământ și alte materiale au fost lăsate asupra stâncilor încocate prin adevărate potopuri de vaporii mineralizați, care se perândau asupra pământului, și lăsau miriade de organisme fosilizate și arbori de vegetație carbonificată. Aceste straturi au fost lăsate în ordinea în care omul să nu fie mărginit numai la semănat și secerat pe coaja pământului, ci, sub această coajă, să poată găsi minerale și alte materii care să-l susțină pe planetă în zilele din urmă când stările vor fi mai complexe [incalcite].

¹⁶Dacă luăm Biblia ca descoperirea voinței lui Dumnezeu, atunci nu putem lua din ea de ici și de colo ceea ce se potrivește cu felul nostru de gândire. Aceste prime versete ale Bibliei sunt tot atât de im-

portante și de necesare cum sunt cele din urmă versete ale ei, și orice parte dintr'nsa. O parte din credința noastră trebuie să fie aceea că omul nu este în nici un chip rezultatul dezvoltării, ci, cum spune Biblia, este creațiunea directă a lui Dumnezeu. Biblia prezintă un plan al lui Dumnezeu cu privire la om, și fiecare parte din acest plan este tot atât de importantă ca și cealaltă și trebuincioasă pentru formarea planului ca întreg. E bine să ținem aminte însărcinarea pe care i-a dat-o Dumnezeu omului, precum și scopul său cu privire la dânsul, care le găsim în primul capitol din Biblia.

¹⁷Dumnezeu s'a repausat în ziua a șaptea, nu că s'ar fi fost obosit de muncă, ci lucrarea sa de creațiune s'a terminat. El binecuvântă ziua și o sfințește; ea trebuia să fie o zi de seamă pentru totdeauna. Urmând păreri arătate mai sus, că fiecare zi era de șapte mii ani lungă precum și cronologia proprie a Bibliei, care arată că până la anul nostru, 1927 d. Chr. au trecut 6055 ani dela creerea lui Adam, repausul lui Dumnezeu din ziua a șaptea mai are să țină încă 1000 de ani. Astfel începând dela primele începuturi ale creației, când timpul a fost luat în socoteală în privința planetei acesteia, și până la sfârșitul domniei Mileniale a lui Christos, când omul va fi trecut prin toate pățaniile trebuincioase pentru al potriveți să intre într'u imbucurarea vârstelor de glorie și fericire, care au să urmeze, va fi în total o perioadă de 49,000 ani.—Efeseni 2:7.

¹⁸Darea de seamă din Facere nu pune nici o sarcină asupra puterii noastre de gândire sau raționare, și nici un fel de cercetări științifice n'au fost și nu vor fi în stare să o dovedească greșită. Iar unele închipuirii fără rațiune ale unor învățători moderni, în această privință, trebuiesc pur și simplu nebagate în seamă. În tot cazul, „oamenii de știință” nu s'au mai mult uniți între oaltă decât sunt teologii, și preoții asupra religiei. Deosebirea este numai aceea că în timp ce fiecare jumătate de generație a oamenilor de știință declară ca neadevăruri aflările oamenilor de știință din jumătatea de veac dinaintea lor, teologii nu fac nici un progres dincolo de crezurile extrem de uzate ale denominației lor.

¹⁹Este clar că Dumnezeu n'a avut nici când de gând ca stările de viață omenească cum sunt astăzi, și au fost de când datează istoria, să rămână aceleași, neschimbate. Dumnezeu dăte omului pământul ca să fie casa sa, și i-a mai dat stăpânire asupra întregii creațiuni mișcătoare, fie pe uscat, apă sau văzduh. În curând se întâmplă însă că din cauza domniei răului și a păcatului, câțiva puțini au ajuns să exercite stăpânirea asupra semenilor lor, în timp ce cei mulți erau săraci și apăsați și nu se puteau bucura de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu are de gând să repună omenirea în picioare, ca fiecare să se poată bucura de binecuvântările unei stăpâniri a dragostei. În scopul acesta el a denumit și uns pe unul puternic care să conducă cu tărie afacerile pe pământ, în spre binele tuturor. Cel care va face aceasta îndreptare pe pământ, este Fiul său, care a și fost numit de Prinț al Păcii. Cu toate acestea, scopul stăpânirii acestui mare domnitor va fi ca să predeie Tatălui o împărăție fericită și dreaptă.—Malachi 1:11; 1 Corinteni 5:24.

²⁰Se poate spune deci că lucrarea creației și perfecționarea omului prin aspre și amare pățanii, ia întreagă perioada a zilei creative a șaptea. Nu e nici un motiv pentru a crede că omul, care nu e o creatură sau produs al dezvoltării, va deveni cândva ca atare:

sau că doară el se va înșchimba în altă formă de viață. Faptul că omul în organismul său fizic are o oarecare formă asemănătoare cu animalele, nu-l face totuși să fie una cu ele. Aceasta asemănare arată numai că sistemul digestiv de circulație, cu multele sale funcțiuni și deosebiri, a fost socotit de către Creator ca potrivit pentru susținerea oricărei vieți pe pământ.

INTREBĂRI BEREANE

În ce chip priveau scriitorii Bibliei, inclusiv Isus, darea de seamă a Facerii? Este vre-o deosebire între această dare de seamă și aflările științifice? § 1-3.

La ce fel de „început” se referă Facerea 1:1? Explică în ce chip era pământul „fără formă și gol”. Ce se înțelege prin mișcarea Spiritului lui Dumnezeu asupra apelor? În ce chip a apărut lumina în prima zi? § 4-6.

Cât sunt de lungi „zilele”, amintite în Facere capitolul 1? Nu putea pământul să existe în starea lui haotică [fără

formă] și înainte de începutul lucrării de pregătire despre care se vorbește aci? § 7-9.

Pentru ce oameni de știință moderni în genere neagă existența lui Dumnezeu, și ce spune Psalmistul despre dănsii? § 10,11.

Cum s'a arătat soarele în ziua a patra? Ce s'a întâmplat în ziua a cincea, și fost-a întrebuințat sistemul procedurii de dezvoltare? § 12, 13.

Ce s'a întâmplat la sfârșitul zilei a șasea? În ce chip a fost condus lucrul zilelor mai dinainte spre a rezulta apoi în spre binele omului? Poate un creștin respinge darea de seamă a Facerii și să se pretindă că crede restul Bibliei? § 14-16.

În ce chip se repausează Dumnezeu în ziua a șaptea? Se repausează el și acum? § 17.

În ce chip sunt teologii mai puțin progresători decât oameni de știință? Avea Dumnezeu de scop ca stările omenești, trecute și prezente, să fie aceleaș și să rămână neșchimbate? § 19.

Faptul că organismul omului se aseamănă intru câtva cu al animalelor, este el una cu ele? § 20.

W. T. 1-III-26.

OMUL CREAT ÎN CHIPUL LUI DUMNEZEU

LECȚIUNEA PENTRU 16 IANUARIE

—FACEREA 1:26 PÂNĂ LA 2—25—

„Și Dumnezeu creiă pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu îl creiă pe dânsul”.—Fac. 1:27.

MULȚI dintre devotații orbi ai științei, îndreptați spre a nega puterea, și dacă le-ar fi cu putință, chiar și existența Creatorului divin, încearcă să explice toate lucrurile prin așa zisele legi ale naturii. Ei se acaț, de marea varietate [multele feluri] în natură și învederata legătură între unele din părțile ei; ca dovadă—spun ei.—că toate decurg dela acelaș început. Scopul hotărit al atacului lor este omul și afirmarea scripturală că el este creațiunea specială și directă a lui Dumnezeu. Dorința lor deosebită este de a putea dărâma această susținere Scripturală, și cu acest gând în minte, ei făuresc o teorie a evoluției în ce privește plantele și viața animală și încearcă să o potrivească aceasta omului, spunând că dânsul este o corcitură dezvoltată a naturii prin evoluție.

²Vor fi unii care vor spune: „Ce are a face?—Lasă-i pe dânsii să socotească cum vor, despre origina omului. Este recunoscut astăzi că el nu mai este maimuță, și aceasta e tot ce ne privește pe noi—pentru ce să se facă dar atâta gură asupra acestui subiect? Să lăsăm la o parte orice discuție și să înaintăm ca se facem din noi ceea ce putem mai bine, din ceea ce deja suntem”. Această propunere are un sunet numai în vedere înțelept, dar nu cuprinde înțelepciunea care vine de sus, care este mai întâi curată, și apoi pacinică. (Iacob 3:17) Ea nu e deloc înțeleaptă; căci neagă pe Dumnezeu și descoperirile sale asupra acestor învățături, și să îndreaptă numai asupra înțelepciunii omenești, care înțelepciune nu e altceva decât opera ghicitoareii oamenilor, susținută de dovezi neîndestulătoare. Primirea acesteia, nu înseamnă numai lăsare pe opera ghicitoareii omenești, ci ceva mai rău—înseamnă respingerea întregului sistem de adevăr dumnezeesc, pe care îl conține Biblia. Ea este în contradicție cu fiecare învățatură a Bibliei, dela Facere și până la Apocalips, despre începutul omului—într'o contradicție atât de inverșu-

nată, încât, dacă una este adevărată, cealaltă trebuie să fie falsă.

³Deoarece nu toți pot să vadă această contradicție, și par a crede în teoria evoluției despre origina omului, adevă că strămoșul lui Adam era o maimuță, și cred că nu se contradicte cu învățăturile creștinătății și ale Bibliei, vedem de cuviință să ne folosim de această ocaziune pentru o nouă constatare a contradicției, nu numai spre a ne improspăta mintea și a ne stabili noi mai temeinic în privința acestor lucruri, ci să putem ajuta și altora care cu repeziune, dar pe nesimțite, se cufundă în necredință.

OMUL O CREAȚIUNE DESĂVÂRȘITĂ

⁴Nu ne vom certa cu oamenii de știință și deduce-riile evoluționiștilor în ce privește dezvoltarea animalelor, deși, după susținerea noastră, întocmirea felurilor [adeică, că fiecare animal, pasere sau târătoare este și rămâne ceea ce a fost întotdeauna] nu e prea favorabilă încheierilor lor. Dacă a avut cândva loc un proces de dezvoltare, atunci acel proces a avut loc sub supravegherea și îndrumarea dumnezească: iar feluritatea speciilor în plante și în animale, a fost dezvoltată până la un anumit grad de perfecțiune, așa încât, nici un proces de dezvoltare din una în alta nu mai e cu putință. Pe de altă parte, se observă că darea de seamă a Bibliei poate fi înțeleasă să fie mai curând în favoarea teoriei de dezvoltare în ce privește creaturile inferioare. Așa de pildă, citim: „Și Dumnezeu zise: să producă pământul iarță, verdeață, purtând sămânță, și pomi fructiferi, făcând fructe”, ș. a. m. d. Iarși citim: „Și Dumnezeu zise: să producă apele multime de animale viețuitoare, și păsări să zboare pe deasupra pământului și pe întinsul cerului”. Mai departe citim: „Să producă pământul animale viețuitoare după felul lor, vite și târătoare și fiare”. Când ajungm însă la om, nu se face nici o

arătare că el ar fi o dezvoltare a pământului sau apei. Dinpotrivă, darea de seamă este cât se poate de clară: că omul a fost format de Dumnezeu, precum citim: „Dumnezeu creiă pe om după chipul său”. Această deosebire de grai a Bibliei, arată deosebirea ce există între dezvoltarea vieții în plante și în animale, și creerea specială a omului, ca să fie stăpânul pământului și reprezentantul Creatorului.

„Oricine crede că Adam sa dezvoltat din maimuță, este în o nenorocită contradicere cu credința dată o singură dată sfinților, care credință susține că omul este o creatură specială în chipul Făcătorului său. Până și oamenii de știință sunt de acord că există o mare deosebire între așa numitul „om-maimuță” și cea mai joasă formă de ființă omenescă. Profesorul Rice arată că, cea mai înaltă și mai dezvoltată „maimuță-om”, cunoscută până acum, are o capacitate mintală, numai de 34 țoli cubici, în timp ce cel mai jos dintre oameni, are o capacitate mintală de 68 țoli cubici. Cu alte cuvinte, cea mai joasă formă de om are de două ori atâta capacitate mintală cât cea mai dezvoltată maimuță. El spune: „Nici un specimen din vârsta pietrei, care a fost descoperit până acum, nu este inferior omului de azi”. Concluzia ce tragem din această constatare, este că sunt astăzi specimene sau forme de oameni mai joase decât cei descoperiți de știință și care se presupun a fi trăit mii de ani înainte.

„ȘTIINȚĂ MINCINOASĂ

*Astfel primește „știința mincinoasă” o lovitură puternică din propriile ei fapte și din gura propriilor ei învățători, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este întărit. Învățătura Bibliei este că omul a decăzut în mare măsură dela mărețea lui perfecțiune originală, ca și chipul lui Dumnezeu în carne. Biblia dă socoteală de această degradare a rasei noastre, și spune că ea se datorește nesupunerei primilor părinți, și care a adus osândirea la moarte a lor și urmașilor lor. Biblia arată, mai departe, că această osândă a morții a atins rassa noastră nu numai fizical, ci deasemenea moral și mintal, și astfel degenerarea mentală, morală și fizicală, care ne înconjură astăzi în lume, se datorează mult sau mai puțin păcatului original.—Romani 5:12.

†Pavel zugăvește în mod amănunțit, degradarea afară din cale pe care o vedem astăzi în păgânătate, spunând că: „Dumnezeu i-a dat prinși în poftele inimilor lor spre necurățenie, ca corpurile lor să fie necinstite între ei înșiși”, deoarece n’au crezut de cuvîntă să-l aibă pe Dumnezeu în cunoștința lor. „Pentru că deși cunoscuseră pe Dumnezeu, nu l’au mărit ca pe un Dumnezeu, nici nu i-au mulțumit, ci fură amăgiți în gândurile lor, și întunecată fu nemintoasa lor inimă. Zicând că sunt înțelepți, ei fură nemintosi”. (Romani 1:21-31) Vedem deci cum Scriptura ține la sine și descrie faptele întocmai cum ele sunt nouă cunoscute. Ea își menține poziția în mod deplin, cum știința nici măcar pe dinafară nu și-o poate pe a ei.

DOVEZILE LĂUNTRICE ALE SCRIPTUREI

*Atunci însă când omul lui Dumnezeu privește lucrurile din lăuntru—din punctul de vedere al descoperirii

dumnezeiești, despre căderea, răscumpărarea și restaurarea omului—el își dă îndată seama despre tăria poziției susținută de Biblie și de slăbiciunea și netemeșnicia teoriei evoluției. Din acest punct de vedere el vede că dacă omul s’ar fi dezvoltat dela maimuță, și dacă primul om nu era decât cu ceva mai ridicat decât maimuța, atunci el nu ar fi fost în stare mentală și fizică sau morală de-a fi pus pe probă pentru viață sau moarte. Mai departe, dacă rassa noastră se ridică, sau s’a ridicat încetul eu încetul, în decursul celor șase mii de ani, pierzând din ce în ce din formele sale maimuțarești, și a ajuns tot mai bine la dezvoltarea omului, unde ar fi atunci locul păcatului original? Unde ar fi atunci locul osândei, neplăcerii și condamnării dumnezeiești, locul planului de răscumpărare și de mântuire? Potrivit teoriei evoluționiste, rassa a continuat a se ridica tot în sus, dezvoltându-se singură, după legile naturii, și putem spera, că odată să ajungem la o stare și mai înaltă decât ceea de care ne bucurăm astăzi.

†Dar Biblia ia o poziție tocmai contrară acesteia, și spune că omul a fost creat dela început în chipul lui Dumnezeu: că omul era în poziția de a putea fi pus pe probă; că el a căzut sub această probă și a fost osândit la moarte; că nici unul din copii și urmașii săi n’au fost de atunci încoace în stare mintală, fizică sau morală de a putea fi puși pe probă în felul cum el a fost. Toți aceștia au nevoie ca să fie mai întâi răscumpărați și restaurați pentru a putea fi puși pe probă și spre a se putea dovedi vrednici sau nevrednici de viață vecinică. Tăria Scripturilor este astfel învederată în toate privințele, și arată că nesupunul Adam a fost osândit și pedepsit, iar copiii săi n’au fost, și nici nu sunt nici unul asemenea lui, ci erau pe o treaptă mai joasă ca dânsul, „născuți fiind în păcat și concepuți în fărădelege”, și sunt „aplecați sau porniți spre păcat cum e schinteia să sboare în sus”, și din această cauză au neapărată nevoie de un Răscumpărător, prin meritul căruia ei să fie împăcați cu Dumnezeu, și sub supravegherea și conducerea sa, ei să fie puși din nou în picioare și așezați în starea în care se găsea Adam.

†Cât e de la loc dară ca viitoarea epocă Milenială, pentru punerea în picioare a omului și așezarea lui în cele ce a fost, se fie numită „timpurile restatorniciei din nou a totului”, a cărei înțeles confirmă în totul susținerea Scripturii, că omul a fost la început „foarte bun”, chipul Creatorului său. Scripturile nu susțin că primul om ar fi avut cunoștință desăvârșită, ci numai puțină desăvârșită, puțină de a se supune poruncilor lui Dumnezeu. Scopul Creatorului era ca el să câștige cunoștință desăvârșită prin experiență; iar în timp ce o câștigă, el să se încreadă înțelepciunii, iubirii, dreptății și puterii Creatorului său și să fie călăuzit și îndrumat de acestea. Lipsa sa de a se baza în toate acestea pe Creatorul său, l’a băgat în încercături mari, pedeapsă și osândă la moarte.

†Profesorul Thomas Dwight, dela universitatea Harvard, secția medicală, într’un discurs al său, ținut de curând, a spus că nu crede cu neputință ca din plante să se desvolte animale, deși nu crede că se va întâmpla vreodată așa ceva: dar, a spus dânsul, „când

Spune că strămoșul omului a fost maimuță, atunci vorbim nimicuri, și ne-a părăsit orice principiu de minte sănătoasă. El a mai adăus, că nu s'a dovedit că omul s'ar fi ridicat dela animalele mai joase. Ca o taină științifică, el a mai spus, că conducătorii științei au ajuns la un gol asupra acestui subiect. Profesorul *Le Conte*, observă: „Cel mai de vreme om cunoscut, omul râului, de i era în o stare de civilizație mai joasă ca a noastră, a fost totuși tot atât de om, cum este oricare dintre noi“. Descoperirile recente de prin Egipt și Babilonia arată în mod concludiv, că popoarele din trecutul îndepărtat n'au fost mai mari maimuțe de cum sunt popoarele și oamenii de azi. Aveau și ele o civilizație care corespundea în multe privințe celei de astăzi. Cu toate acestea, după spunerea Bibliei, și ei erau membrii ai rasei decăzute, și fără nici a putere dinafară sau dumnezească care să le ajute a se ridica, și fără nici un fel de înrăuriri binefăcătoare, ca cele de care ne bucurăm noi în zilele de azi prin Legea divină și profeții, precum și prin învățăturile lui Christos și ale apostolilor săi.

„Preferăm să citim versetul 26 al lecțiunii noastre, astfel: „Și Dumnezeu zise: să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; dânsul să aibă stăpânire asupra peștilor mării, păsărilor cerului“ ș. a. m. d. Cu alte cuvinte, omul nu era numai moral și intelectual asemenea Creatorului său, în stare să gândească lucruri, cu neputință animalelor, ci era totodată înzestrat cu puterea de stăpânire asupra creațiilor mai joase—să fie dumnezeul pământului, după cum Dumnezeu este dumnezeul Universului. Această se potrivește cu declarația Psalmului 8:5-8, care spune că Dumnezeu l'a creat pe om numai cu puțin mai prejos decât ingeri, în ce privește inteligența și capacitatea sa, și că a fost încoronat cu cinste și mărire“, primind domnie asupra creațiilor pământene. Avem astfel nu numai declarația lui Dumnezeu despre crearea omului în chipul său, ci și declarația mai departe, că „Dumnezeu creia pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu îl creia pe dânsul, bărbat și femeie îl creia pe el“. Această constatare arată că lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită în Adam, și contrazice ideea unora că Dumnezeu numai ar fi început creațiunea și a lăsat-o apoi ca ea să se desvolte dela sine și să ajungă în chipul său. „Să fie Dumnezeu iubitor de adevăr, iar orice om mincinos“.—Romani 3:4.

„Crearea mamei Eva este o altă dovadă care contrazice teoria evoluției, deoarece dacă Adam nu era decât un tip puțin mai ridicat decât maimuțele, atunci, fără îndoială, el și-ar fi găsit soț între celelalte maimuțe. Ele erau supusele sale, sub stăpânirea ea, da' nici una din ele nu era potrivită pentru dânsul. Și astfel citim despre felul special în care mama Eva a fost formată, o parte din Adam, să fie soția sa de viață, și să se împărtășească cu dânsul la binecuvântările lui Dumnezeu.

„Istoria Creerii este repetată dealungul Scripturilor, atât în Testamentul Nou cât și în cel Vechiu. După cum cel Vechiu spune despre perfecțiunea lui Adam, așa cel Nou, spune despre Isus în carne, care s'a dat pe sine un preț de răscumpărare, un preț corespunzător pentru întâiul om căzut. Și tocmai

această constatare de asemănare arată, nu că Domnul ar fi fost un om inferior celui dela început, ci, dimpotrivă, citim că El a fost superior oamenilor din ziua sa, corespunzând astfel primului om superior. De aici reiese că primul om Adam a fost superior oamenilor de rând din ziua lui Isus, și nu mai jos cum ar susținea teoria evoluției. Faptul că Domnul este Răscumpărătorul primului om, un preț de egală valoare cu Adam, stabilește concluzia, în mintea celor care sunt logici și care primesc cuvântul lui Dumnezeu, că primul om a fost desăvârșit și nu un puiaț al maimuței.

„ȘI DUMNEZEU ÎI BINECUVÂNTĂ“

„Nimic ce este imperfect nu se poate bucura de binecuvântarea dumnezească, și întreaga teorie a Scripturilor susține „că toate lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârșite“, și că orice imperfecțiune sau lipsă, înseamnă păcat, decădere dela situația originală desăvârșită. Faptul că Dumnezeu îl binecuvântă pe Adam în starea lui dela început, și faptul mai departe că Scripturile învață că dela cădere încoace, planează osânda și nefericirea asupra tuturor membrilor rasei, este o altă cale de a ne spune că suntem cu toții imperfecti, și că părintele nostru Adam era desăvârșit. Un alt cuget legat de această binecuvântare, este declarația: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și aveți stăpânire peste dânsul“. Potrivit acestei stări dela început, dacă Adam rămânea sub continua favoare a lui Dumnezeu, în mod treptat el subjuga și stăpâna întreg pământul încă neisprăvit, afară de grădina Eden, unde fu pus. Neșupunerea i-a dat afară din grădina, silindu-i la sudoarea feței și munca obositoare pentru câștigarea pâinei lor de toate zilele, și luptând pentru dânsa cu spinii și pălămidile, care i-au infectat cu dureri și astfel le-a adus moartea.

„Așa dar, dacă nu intra în lume neascultarea și păcatul, moartea de asemenea nu avea loc în familia omenească, și rassa s'ar fi înmulțit toți în chipul lui Dumnezeu. Avem aici cea mai puternică osândire a cugetului susținut de unii că căsătoria și nașterea copiilor ar fi un păcat. Dinpotrivă, Dumnezeu o spune aceasta ca o parte a binecuvântărei cu care el a binecuvântat prima pereche—„creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul“. Durerile nașterii și necazurile provenite din acestea, sunt o parte a blestemului pronunțat mai târziu, și care a avut drept urmare umplerea grabnică a pământului, așa că după socoteala noastră, 20 mii de milioane din copii lui Adam, s'au născut și au murit până acum, și care vor fi tocmai deajuns pentru popularea pământului, atunci când marele Răscumpărător, îi va restaura la perfecțiunea originală și pământul va deveni întreg ca grădina Edenului.

„În timp ce ne contrazicem cu aceia care vorbesc împotriva căsătoriei și nașterii copiilor, nu vrem totuși ca punctul nostru de vedere să fie greșit înțeles, și de aceea, amintim aci că cuvintele Domnului nostru se adresau omului și femeii naturale și nu bisericii—creaturilor noi în Christos. Fiecare care face parte din biserică trebuie să-și ia în considerare consacrarea vieții sale Domnului și serviciului său, și să-și

aducă aminte de exemplul Domnului nostru Isus care, din cauza voinței sale consacrate, a devenit eunuch pentru împărăția cerului. (Matei 19:12) Apostolul scoală auzurile noastre și dă sfaturi cu privire la chestiunea căsătoriei, la care noi nu vrem să adăugem nimic și care sunt regulatoare pentru fiecare credincios. — Vezi 1 Corinteni 7 capitol și Volumul 6 cap. 12.

«Dacă primii noștri părinți rămăneau supuși lui Dumnezeu și astfel liberi de osânda morții, câștigând din ce în ce mai mult spiritul încrederii în Creator și în conducerea sa, putem fi siguri, că sub binecuvântarea pronunțată a lui Dumnezeu, înmulțirea familiei ar fi fost o binecuvântare atât pentru părinți cât și pentru copii. Până și sub stărilor decăzute de astăzi, acolo unde în familie trăiește spiritul minții sântoase și legea lui Dumnezeu este regula de aur, și respectă, copiii sunt o prețioasă binecuvântare în loc de a fi sarcină. Părinții care-și fac datoria față de copii lor, dându-le instrucțiunile trebuincioase, conducându-i și călăuzindu-i în armonie cu sfaturile Cuvântului lui Dumnezeu, vor aduce foloase neprețuit de mari nu numai copiilor lor, dar își vor procura și lor multă și bogată binecuvântare prin experiență; căci în timp ce încearcă să îndrumeze și să instrueze pe copil în îndemnările Cuvântului lui Dumnezeu, el va afla că să învață și pe sine lecțiuni de mare valoare în legătură cu chemarea și datoria lor.

«Puterea originală a omului asupra creațiunii animale este astăzi în mare măsură pierdută prin căderea sa. Profesorul Darwin arată că brutele sau animalele se încred omului numai până învață al cunoaște, pe el și firea lui greșită, și că oamenii mai civilizați, pot să dezvolte creațiunea brută la stări mai înalte decât pot oamenii răi și brutali. Când, prin glorioasele timpuri ale restatorniciei, omenirea va fi readusă și ridicată la toate cele pierdute prin Adam, atunci, Scripturile ne asigură, că nimic nu va strica sau nimici în toată împărăția sfântă a Domnului, și că pacea și binecuvântarea vor domni peste tot pământul.

CĂDEREA OMULUI ÎNTOARSĂ ÎNSPRE BINE

«Înțelepciunea lui Dumnezeu este stăpână însă pe toate afacerile creaturilor sale și în stare să le transforme și să le îndrepte înspre binele acestora, și să scoată binecuvântări chiar și din unele blesteme ce cad asupra lor. Așa, în cazul omului, deși Dumnezeu nu l'a făcut pe om să păcătuiască, ci numai l'a dăsat, a îngăduit păcatul, el a preluat chestiunea și a făcut din om o pildă, prin experiențele câștigate, care îi vor fi de folos nu numai omului însuși, ci și îngerilor. Lecțiunile învățate în acest chip ne arată Dreptatea dumnezeiască în legătură cu osândirea și nimicirea venită asupra rasei noastre. Opera răscumpărării, răscumpărării de către Isus, ne arată, cum nimic altceva nu ne putea arăta, adâncimea Iubirii și milei lui Dumnezeu către aceia, față de care el nu avea nici o obligație. Când planul marelui al lui Dumnezeu își va fi atins culmea, se va învedera cuprinzătoarea și nemărginită înțelepciune a lui Dumnezeu, în permiterea răului, care a jucat un rol de cuminenție atât pentru

om cât și pentru îngeri. Puterea lui Dumnezeu se va manifesta prin învierea celor morți, care e cea mai puternică și minunată arătare a puterii lui Dumnezeu. Apoi nu trebuie să pierdem din vedere, că Dumnezeu s'a folosit de căderea omului și, în legătură cu răscumpărarea sa, a pregătit alegerea turmel mici, care se devie o creatură nouă și împreună moștenitoare cu Isus Christos, pătași ai naturii dumnezeiești, moștenitori împreună cu el, ca mireasă a împăratului viitoare și glorioasei împărății, care va aduce veșnică mărire și laudă Creatorului tuturor.

W. T. 1-1-'07.

INTREBĂRI BEHEANE

Care este scopul principal al oamenilor de știință în atacul lor asupra Bibliei, și în-deosebi asupra Facerei? § 1.

Este vre-o deosebire între învățătura evoluției și învățătura Bibliei? Și dacă este, atunci care e? § 2, 3.

Este fixitatea speciilor favorabilă teoriei evoluției? Și dacă nu, pentru ce nu? Ce spune Facerea cu privire la dezvoltarea plantelor și creațiunii inferioare? § 4.

Este vre-o deosebire între cea mai dezvoltată și înțeleaptă maimuță, și cel mai nedezvoltat om? Și care e aceea deosebire? § 5.

Merge rasa noastră tot în sus sau în jos, și care e cauza? § 6.

Care e pricina degradării de astăzi și trecut a omenirii? § 7.

Dacă omul s'a dezvoltat dela sine prin așa zisele legi ale naturii, ar fi fost omul potrivit de a fi pus pe probă de viață și moarte? § 8.

Care e poziția Bibliei față de fiecăriile „științei” evoluționiste? Și ce susține ea despre cercarea primului om? § 9.

Era omul în stare să se supună legii lui Dumnezeu? Avea el o cunoștință desăvârșită când era în Eden? § 10.

Ce spun unii oameni de știință despre dezvoltarea omului? § 11.

Dacă omul era numai cu ceva mai bun decât maimuța, era el potrivit să devie domnitorul creațiunii pământene? § 12.

De ce nu și-a găsit Adam soț între maimute? § 13.

Este istoria creerii învederată dealungul Scripturilor și în ce chip? § 14.

Poate un lucru păcătos, nedesăvârșit, să se bucure de binecuvântarea lui Dumnezeu? § 15.

Este căsătoria o parte din orânduirea lui Dumnezeu, și pentru ce scop? § 16.

De vreme ce căsătoria este orânduită de Dumnezeu, din ce punct de vedere trebuie să o considere credinciosul? § 17.

Sunt copii în familie o binecuvântare? § 18.

Are omul stăpânirea pe care o avea la început asupra creațiunii? § 19.

În ce chip se arată mai bine însușirile lui Dumnezeu? § 20.

SCRISORI DE INTERES PENTRU CITITORII SECERIȘULUI

CRITICĂ BINEVOITOARE

Iubiți frați:

În ziua de 19 I. c. am primit T. de V. însoțit de cinci Buletine de pe luna Decembrie, pe care le-am dat tuturor fraților din cercul nostru. Iar rezultatul vi-l va da fiecare așunare în măsura în care vor aprecia și vor înțelege propunerea voastră.

Din partea adunării din această comună, ca rezultat la propunerea voastră, cu privire la apariția T. de V., vă scriu următoarele:

Adunarea constă din 6 persoane, iar patru din ei doresc ca T. de V. să apară de două ori pe lună, în condițiunile arătate de voi. Unul e de părerea, ca să apară de două ori pe lună, însă așa să fie întocmit, ca dacă oarecare frate ar vrea să-l aboneze să-i vie numai un număr, pe lună, din cauza costului ridicat al abonamentului sau din altă pricină, să-l primească și așa. Iar al șaselea a zis că; din cauza bătrânețelor nici nu-și bate capul să învețe; și pe lângă aceasta, îl apasă tare și impozitele.

La locul acesta parcă e bine să vă scriu, să știți și voi, părerea unor frați despre T. de V. Adunându-ne la un loc pentru a pregăti acest rezultat, un frate mi-a declarat următoarele:

„Vreau să spun drept, cauza pentru care nu-mi abonez T. de V. L'am avut abonat și eu într'un timp, însă citindu-l, nu am înțeles nimic din el, din cauză că e scris prin cuvinte politicoase care îmi sunt străine, și de aceea nu-mi producea nici-o bucurie. Din zece cuvinte, trei înțelegeam și șapte nu, și din care cauză mie nu-mi folosește nimic, asemenea citire. Din nici-o carte de-a noastră nu pot înțelege așa bine ca din Testament. Ceeace zice apostolul Pavel înțeleg tot, și de aceea Epistolele lui le citesc în continuu, etc.“

Privește lucrurile dintr'un singur punct de vedere, fratele de mai sus are dreptate. El nu e singur pe părerea aceasta, care și-o exprimă mai sus. Un singur cuvânt dintr'o frază, dela care atărnă înțelesul acelei fraze, e destul, ca un cetitor slab, cum din nefericire sunt cei mai mulți dintre frații din țara aceasta, să nu înțeleagă nimic din aceea frază.

Părerea mea, ca un neștiut, sau în cazul cel din urmă, ca un năi puțin știut, este ca de acum înainte să se pună mai multă atențiune ca T. de V. să se întoarcă în limbajul cel mai simplu posibil ca și frații cei mai puțin nedesvoltati în cunoștință de carte, să se poată bucura de învățăturile frumoase ce conține această revistă.

Cuvântul, fie prin graiu viu sau prin scris, este mijlocul prin care o persoană, după ce îl citește sau îl aude povestindu-se, să apropie sau să departe de subiectul în chestie. De aceea, nu trebuie uitată importanța, pe care trebuie să o dăm acestei chestiuni atunci când ni-se cere. Probabil apostolul Pavel, a înțeles acest fapt când a zis că învățăturile trebuie să fie date pe înțelesul tuturor.—1 Cor. 14:9-12, 19.

Prin aceste cuvinte încheiu, dorind ca Părintele ceresă să vă binecuvinteze cu cele de lipsă pentru a participa și pe mai departe în lucrarea Sa.

Cu iubire frățească:

Teodor Costin

RĂSPUNSUL NOSTRU

Deoarece din când în când primim câte o scrisoare în înțelesul celei de mai sus, adică, că T. de V. folosește cuvinte prea înalte pentru frații mai neștiutori de carte, am crezut de cuviință să publicăm scrisoarea de mai sus și să răspundem după cum urmează:

Din cauza că poporul de rând, din care cei mai mulți frați fac parte, a fost lăsat fără de carte și școală, în

diferite părți ale țării se vorbește în diferite feluri și chipuri, întrebându-se cuvinte obicinuite prin acele părți, pe care oamenii din alte părți însă nu le înțeleg. Acesta se numește graiul poporului, care însă nu poate fi pus în scris. Pe de altă parte, e adevărat că prin T. de V. se strecură cuvinte înalte, nu din voință ci din pricina că este foarte mult de lucru și nu avem timpul trebuincios pentru a-l scrie într'un graiu cu totul popular. Cu toate acestea, frații cari iubesc adevărul și iubesc lumina și înaintarea acestora, au tras multă bucurie din T. de V.

În scrisoarea de mai sus un frate spune că T. de V. nu-l înțelege, dar înțelege tot ce scrie apostolul Pavel. Care să fie pricina? Este oare aceasta pentru că T. de V. este scris așa de înalt, de nu se poate înțelege? Răspunsul adevărat la această părere este acesta: Fratele amintit a citit epistolele lui Pavel poate de vre-o 20—30 de ori până acum, și de aceea s'a obicinuit cu felul lui Pavel de a vorbi, și s'a obicinuit cu aceleași cuvinte, în același paragraf, și la același loc pe foaie în Biblie, pe care le-a citit și văzut de atâtea ori. Este un obicei bine știut la toți credincioșii că de multe ori el își amintește despre un verset din Biblie, dar nu știe că unde se află. Știe că se găsește la un anumit loc, pe o anumită foaie din Biblie, la colț sau mai înăuntru, deasupra sau în josul paginei, și în chipul acesta îl găsește. Aceasta este pricina de ce unii înțeleg mai bine Biblia decât scrierile T. de V. sau cântile noastre.

Dacă frații ar citi și s'ar obicinui cu citirea T. de V., în felul cum ei se obicinuiesc cu citirea Bibliei, citind același articol de trei, patru sau de mai multe ori, suntem siguri că ei îl vor înțelege. Cu toții ne amintim că atunci când am venit întâia oară la Biblie, am citit-o, dar mai nimic n'am înțeles dintr'nsa. Tot astfel e și cu T. de V., dacă-l citim mai de multe ori, îl vom înțelege; și nu numai că-l vom înțelege, dar ne va aduce și o bucurie nespusă. Tocmai din această pricină propunem tuturor adunărilor ca articolele din T. de V. să fie studiate, conform îndrumării arătate la pagina 2-a a acestei reviste. Suntem siguri că acei cari vor urma acestei reguli, îl vor înțelege și Domnul îi va binecuvânta cu multă bucurie, credință, speranță și activitate.

Până și scrisoarea de mai sus întrebunțează cuvinte „străine“, și pe care scriitorul nu le observă. Așa, de pildă, întrebunțează cuvintele: „să se pună mai multă atențiune... să se întoarcă în limbajul cel mai simplu posibil“, când în loc de „atențiune“ el putea să spună băgare de seamă, în loc de „limbaj“, să spună grai, și în loc de „posibil“, să spună cu puțință. Acestea sunt numai câteva pilde pentru a arăta că frații se ridică, se obicinuiesc și învață, care e spre meritul și binele lor.

Ni-e teamă însă că nu aceasta e cauza că frații nu înțeleg T. de V., ci poate aceea, care este arătată tot în scrisoarea de mai sus, anume „că din cauza bătrânețelor nici nu-și bate capul să învețe, îl apasă tare impozitele“. Să băgăm deci de seamă ca să nu ne apese prea tare impozitele și să ne gândim la „dările“ pe care le are suflitul față de Dumnezeu, căruia i-am făgăduit să umblăm cu credincioșie în numele Fiului Său.

CĂT MAI DES

Iubiți frați:

Vi-se face cunoscut că noi trei frați din Fenlac suntem de părerea ca T. de V. să se tipărească de două ori pe lună, și foarte ne-am bucura dacă această hrană spirituală ni-se va trimite cât de des, și în mai mare măsură. Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi, cari v'a ales a vesti adevărul prezent. Dumnezeu să vă binecuvinteze.

Totodată vă rog am trimite trei Fotodrame pe care le voi achita la sfârșitul săptămânii Fotodramei. Cu iubire și dragoste vă salută ai voștri frați.

Nicolae Hirina

SE CER IȘUL ÎN FIECARE FAMILIE

[care înseamnă: Domnul în fiecare familie.—Apoc. 3:20.]

Iubiți frați în Domnul:

Vă rugăm ca pentru societatea noastră din Maier, care constă din 20 de frați, să ne trimiteți și nouă T. de V. după cum este arătat în Buletin, adică de două ori pe luna și cu prețul de 150 lei pe jumătate an. Suntem 11 familii, și vom un abonament pentru fiecare familie. Baniile vi vom trimite numai pe la 15 Februarie, din pricina multor neajunsuri.

Suntem convinși că prin studierea T. de V. frații vor fi mai zeloși înspre tot lucrul Domnului.

Ai voștri frați în Christos
I. O. — Maier

PEREGRINII ȘI ADEVĂRUL PREZENT

[Următoarea scrisoare, cu toate că e marcată confidențială, este atât de la loc și de însemnată, încât „Secerișul” o publică, lăsând afară orice nume.]

FRAȚII APRECIAZĂ ADEVĂRUL PREZENT

Iubiți frați:

Această scrisoare e personală și intenționată ca confidențială. Nu de mult adunarea noastră a fost onorată cu vizita fratelui pelerin—care a luat parte la conferința de trei zile, care a avut loc în orașul nostru. Dănsu-ne-a ținut patru vorbiri în cursul conferinței și patru vorbiri înainte de conferință. Personal am luat parte și am auzit șapte din vorbiriile sale. Doresc acum să vă înfomiez de adâncă noastră apreciere a telului său. Acest frate a prezentat adevărul. El l-a prezentat fără frică și în toată frumusețea lui, și ne-a vorbit de adevărul PREZENT. El nu are 15 sau 20 ani înapoi, și să se vorbească de unele idei, care nu se mai potrivește astăzi. Vă rog să-mi scuzați îndrăzeala propunerii mele de a spune ca să se trimită mai mulți peregrini care vorbesc de adevărul prezent, iar frații peregrini vechi, și care nu și pot pregăti lecțiuni asupra adevărului prezent, să fie însoțiți să se odihnească la Casa Bibliei, pentru a avea timpul să citească T. de V. și învățăturile sale împăpătate, ca să și le poată însuși ei întâi, pentru a putea apoi, să-și pregătească vorbirile lor asupra acestor învățături. Nu numesc pe nici unul cu numele; dar sunt sigur că aceasta nu poate fi decât în folosul lor însuși, și a adunării cărora încearcă să le servească. Dacă toți peregrinii și-ar face un obicei de a-și pregăti vorbirile lor pentru frați din articolele principale ale T. de V. atunci vizita lor pe la adunări ar fi o binecuvântare neuitată. Acest obicei ar fi bun și pentru peregrini și pentru adunările care doresc o înaintare spre o cunoaștere mai bună a adevărului.

Din nou vreau să vă mulțumesc din adâncul sufletului meu pentru vizita fratelui pelerin—și pentru binele care dănsul l-a făcut adunării noastre. El este unul dintre cei „tineri”, un hotărât și puternic ostaș al crucei.

Al vostru frate în Christos:

(W. T. 1-IX-26)

TINERII SE BUCURĂ; „BĂTRÂNII” SE SUPĂRĂ

Iubite frate:

Scrisoarea voastră din 21 am primit-o și-o apreciez mult pentru încurajarea pe care o conține. Dându-mi seama că Domnul are o plăcere în a întrebuița T. de V. pentru a conduce și a învăța pe micșorii săi, de mai multe luni m'am mângâinat să vorbesc adunărilor numai asupra articolelor principale ale T. de V., urmând instrucțiunile conținute într-insul, de ai îndemna pe frați la

slujbă și activitate, cu deosebite asupra unor sistematice. Frații mai tineri se bucură nespus asupra vestei pe care Domnul o dă acuma, în timp ce unii dintre bătrâni se împotrivesc și cauzează nedreptăți și încurcături, prin aceea că refuză să meargă să ia parte la lucru, sau prin aceea că aruncă apă asupra celor care merg. Dacă n-ar fi fost încurajările pe care o primesc dela aceia din adunări cari sunt frați și lucrează, eu aș fi demuț jos și afară. De aceea iubite frate, scrisoarea ta este cu atât mai mult apreciată.

Sunt de părere că trecerea prea grabnică a peregrinilor printre frați n'are așa mare folos ca atunci când ei stau între dânsii pentru ai conduce în cele spirituale, și în deosebi cu organizarea lor pentru lucru.

Domnul să vă conducă în calea cea dreaptă pentru a putea fi și mai hotărâți pentru a urma Mielușelului, ori unde dânsul vă va conduce. Cu multă iubire și rugăciuni pentru voi toți, sunt

al vostru nedespărțit frate și serv al Domnului

H. S. M. Peregrin

(W. T. 15-IX-26)

„ȘI VOR PUNE MÂNELE PE VOI”

Iubite frate Filipoiu:

Vei ști că am primit T. de V. și Buletinul. Dorința mea este aceea, că T. de V. să vie de două ori pe lună, fiind de neapărată trebuință pentru credincioși. Vei ști frate că am citit „Căminele Secerișului” și am înțeles necazurile voastre pe care le-ați avut și le mai aveți, dar nu mă miră, fiind că se împlinește Cuvântul, că „prin multe necazuri și strămtorări avem a intra în împărăția cerurilor”.

Am să-ți scriu și eu puține din ale unele necazuri, și mersul meu spre aceasta împărăție: de trei ori am fost închis la poliție, de trei ori la jandarmerie, de trei ori am făcut plângere la Regt. de Jandarmi, odată la Minister; de două ori mi s-a confiscat Biblia și alte cărți, de mai multe ori am fost legat de jandarmi, amenințat de preotul satului cu moartea, cu bataie, cu stare de asediu, că nu mai am voie să predic... De două ori am fost batut de tata și de trei ori de mama, care m'a amenințat și cu toporul. Am fost alungat și de acasă cu soția și copii în timpul iernii. Cu ocazia bătăii de către părinți, au venit doi oameni ca să mă scape, dar au trebuit să fugă și ei, și soția credea despre mine că sunt mort; și toată iarna aceea a trebuit să iernez cu ei într-o odaie, neștiind încâtăru s'o apuc, și neștiind Biblia și cum să cred, căci vedeam că sunt rățâcit. Mi s'a speriat sufletul, și credeam că nu mai este nici o scăpare. Am auzit apoi despre studenții Bibliei și m'am rugat în rugăciune să mă întâlnească cu dânsii. La timpul hotărât de Domnul am găsit adevărul, dar și atunci am schiopătat, fiind că am auzit de tot greșit despre dânsii. Totuși de Cuvântul lui Dumnezeu nu m'am descurajat, și nu m'am dat înapoi.

Vei ști iubite frate că am mare dorință de a răspândi adevărul, și cred că Domnul îmi va face posibilitatea, dacă va fi voința Lui, căci în juul meu este întineric mare și foarte greșit îl înțeleg pe marele nostru Dumnezeu și planul Său și pe noi, și mulți sunt care se ocupă cu Biblia și eu sunt aici numai singur. Și astăzi stau tot cu părinții la un loc, fiind că sunt singur la ei și ei sunt bătrâni; dar purtarea nu și-au schimbat-o. Avere a mea proprie nu am deloc, și astăzi nu am nici un ban. Soția mea doarme de multe ori, și oricât caut s'o deștept, nu pot, așa că toată silința mea mi-o pun înspre Domnul și mă bucur cu bucurie nespusă, fiind că știu că toate acestea se vor în-schimba și mântuirea noastră este aproape. Te rog trimite-mi aceste cărți, pentru care te-am rugat, și trimite-mi și T. de V. de două ori pe lună. Baniile vi voi trimite mai târziu. Citesc numai noaptea, câte două ceasuri sau mai mult, după cum am putință, și foarte mult mă bucur.

Te salut cu iubire creștinească, al tău frate în Domnul

P. C. M. — Mariței (Bucovina)